

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 138

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

19 kwietnia 2021

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 138/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 138/02	Sprawa C-95/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Agenzia delle Dogane / Silcompa SpA [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 76/308/EWG – Artykuły 6, 8 i art. 12 ust. 1 – 3 – Wzajemna pomoc przy dochodzeniu niektórych roszczeń – Podatek akcyzowy wymagalny w dwóch państwach członkowskich dla tych samych transakcji – Dyrektywa 92/12/WE – Artykuły 6 i 20 – Dopuszczenie do konsumpcji wyrobów – Sfałszowanie administracyjnych dokumentów towarzyszących – Naruszenie prawa lub nieprawidłowość popełnione w trakcie przemieszczenia wyrobów objętych podatkiem akcyzowym w procedurze zawieszenia podatku – Nieprawidłowe wyprowadzenie produktów z procedury zawieszenia – „Powielenie roszczenia podatkowego” dotyczącego podatku akcyzowego – Kontrola przeprowadzona przez sądy państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organ współpracujący – Oddalenie wniosku o udzielenie pomocy złożonego przez właściwe władze innego państwa członkowskiego – Warunki]	2
2021/C 138/03	Sprawa C-389/19 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Królestwo Szwecji, Królestwo Danii, Republika Finlandii, Parlament Europejski, Europejska Agencja Chemikaliów [Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 – Rejestracja, ocena i udzielanie zezwoleń w zakresie chemikaliów oraz ograniczenia mające zastosowanie do tych substancji – Decyzja Komisji Europejskiej zezwalająca na niektóre zastosowania żółtego sulfochromianu ołowiu i czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczanu ołowiu, substancji wymienionych w załączniku XIV do wspomnianego rozporządzenia – Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy – Przesłanki udzielenia pozwolenia – Badanie niedostępności rozwiązań alternatywnych]	3

PL

2021/C 138/04	Sprawa C-403/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Société Générale SA / Ministre de l'Action et des Comptes publics [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 63 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Podatki dochodowe od osób prawnych – Dwustronne umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Opodatkowanie dywidend wypłacanych przez spółkę niebędącą rezydentem, która podlega już opodatkowaniu w innym państwie członkowskim – Limit przyznanego zaliczenia na poczet podatku – Podwójne opodatkowanie w wymiarze prawnym]	4
2021/C 138/05	Sprawa C-604/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu – Polska) – Gmina Wrocław / Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. a) – Artykuł 9 ust. 1 – Artykuł 13 ust. 1 – Artykuł 14 ust. 1 i ust. 2 lit. a) – Pojęcie „dostawy towarów” – Przekształcenie prawa użytkowania wieczystego obejmującego nieruchomości w prawo pełnej własności z mocy prawa – Gmina otrzymująca opłaty z tytułu przekształcenia – Pojęcie „odszkodowania” – Pojęcie „podatnika działającego w takim charakterze” – Wyjątek – Podmioty prawa publicznego wykonujące działalność lub dokonujące transakcji jako organy władzy publicznej]	4
2021/C 138/06	Sprawa C-615/19 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. – John Dalli / Komisja Europejska [Odwołanie – Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Odpowiedzialność pozaumowna Unii Europejskiej – Zarzucane bezprawne działania Komisji Europejskiej i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) – Zakończenie pełnienia obowiązków przez członka Komisji – Zasady proceduralne regulujące prowadzenie dochodzeń przez OLAF – Wszczęcie dochodzenia – Prawo do bycia wysłuchanym – Komitet Nadzoru OLAF-u – Domniemanie niewinności – Ocena podnoszonej szkody]	5
2021/C 138/07	Sprawa C-658/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Przetwarzanie danych osobowych – Zapobieganie przestępczości, prowadzenie postępowań przygotowawczych, wykrywanie i ściganie czynów zabronionych – Brak transpozycji i poinformowania o środkach podjętych w celu transpozycji – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty ryczałtu i okresowej kary pieniężnej]	6
2021/C 138/08	Sprawa C-673/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – M, A, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, T [Odesłanie prejudycjalne – Azyl i imigracja – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuły 3, 4, 6 i 15 – Uchodźca przebywający nielegalnie na terytorium państwa członkowskiego – Zastosowanie środka detencyjnego w celu przekazania do innego państwa członkowskiego – Status uchodźcy w tym innym państwie członkowskim – Zasada non-refoulement – Brak decyzji nakazującej powrót – Zastosowanie dyrektywy 2008/115]	7
2021/C 138/09	Sprawa C-689/19 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 lutego 2021 r. – VodafoneZiggo Group BV / Komisja Europejska [Odwołanie – Sieci i usługi łączności elektronicznej – Dyrektywa Rady 2002/21/WE zmieniona dyrektywą 2009/140/WE – Konsolidacja rynku wewnętrznego w zakresie łączności elektronicznej – Artykuł 7 ust. 3 i 7 – Projekt środka udostępniony przez krajowy organ regulacyjny – Rynek hurtowego zapewnienia dostępu w określonej lokalizacji w Niderlandach – Wspólna znacząca pozycja rynkowa – Uwagi Komisji Europejskiej przekazane krajowemu organowi regulacyjnemu – Spoczywający na krajowym organie regulacyjnym obowiązek uwzględnienia ich w jak największym stopniu – Zakres – Artykuł 263 TFUE – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Akt zaskarżalny – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	7
2021/C 138/10	Sprawa C-712/19: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Novo Banco SA / Junta de Andalucía [Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Swobodny przepływ kapitału – Podatki – Podatek obciążający przechowywane przez instytucje kredytowe depozyty klientów – Odliczenia podatkowe przyznane wyłącznie instytucjom mającym siedzibę lub placówkę na terytorium wspólnoty autonomicznej Andaluzji – Odliczenia podatkowe przyznane wyłącznie w odniesieniu do inwestycji związanych z projektami realizowanymi na terytorium tej wspólnoty autonomicznej – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 401 – Zakaz poboru innych podatków krajowych, które mogą być uznane za podatki obrotowe – Pojęcie „podatku obrotowego” – Zasadnicze cechy charakterystyczne VAT – Brak]	8
2021/C 138/11	Sprawa C-772/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Bartosch Airport Supply Services GmbH / Zollamt Wien [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Pozycje taryfowe 8701 i 8705 – Wykładnia – Ciąglnik lotniskowy]	9

2021/C 138/12	Sprawa C-804/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg – Austria) – BU / Markt24 GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja w zakresie indywidualnych umów o pracę – Przepisy sekcji 5 rozdziału II – Stosowanie – Umowa zawarta w państwie członkowskim w przedmiocie zatrudnienia przez spółkę z siedzibą w innym państwie członkowskim – Brak świadczenia pracy podczas całego okresu obowiązywania umowy – Wyłączenie stosowania krajowych przepisów jurysdykcyjnych – Artykuł 21 ust. 1 lit. b) ppkt (i) – Pojęcie „miejsca, w którym lub z którego pracownik zazwyczaj świadczy pracę” – Umowa o pracę – Miejsce wykonania umowy – Obowiązki ciężące na pracowniku wobec jego pracodawcy]	10
2021/C 138/13	Sprawa C-857/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Slovak Telekom a.s./ Protimonopolný úrad Slovenskej republiky [Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Artykuł 102 TFUE – Nadużycie pozycji dominującej – Podział kompetencji między Komisję Europejską a krajowe organy ochrony konkurencji – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 11 ust. 6 – Pozbawienie krajowych organów ochrony konkurencji ich kompetencji – Zasada ne bis in idem – Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	11
2021/C 138/14	Sprawa C-940/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Les Chirugiens-Dentistes de France i in./ Ministre des Solidarités et de la Santé, Ministre de l'Enseignement supérieur, de la Recherche et de l'Innovation, Premier ministre [Odesłanie prejudycjalne – Uznawanie kwalifikacji zawodowych – Dyrektywa 2005/36/WE – Artykuł 4f ust. 6 – Uregulowanie krajowe – Dopuszczenie możliwości dostępu częściowego do jednego z zawodów objętych mechanizmem automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych]	12
2021/C 138/15	Sprawa C-129/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Luksemburg) – XI / Caisse pour l'avenir des enfants [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa Rady 2010/18/UE – Zmienione porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego – Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie prawa do urlopu rodzicielskiego od warunku zatrudnienia i od obowiązkowej przynależności pracownika z tego tytułu do danego systemu zabezpieczenia społecznego w dniu narodzin dziecka]	12
2021/C 138/16	Sprawa C-108/19: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Krakvet sp. z o.o. sp.k. / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 33 – Określenie miejsca transakcji podlegających opodatkowaniu – Dostawa towarów wraz z transportem – Dostawa towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rachunek – Sprzedaż za pośrednictwem strony internetowej – Umowa przewozu towarów zawarta przez nabywcę ze spółką zaproponowaną przez dostawcę]	13
2021/C 138/17	Sprawa C-706/19P: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 20 stycznia 2021 r. – CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA, Coopbox Eastern s.r.o. / Komisja Europejska [Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek opakowań spożywczych do sprzedaży detalicznej – Odwołanie od uzasadnienia – Odwołanie oczywiście niedopuszczalne]	14
2021/C 138/18	Sprawa C-769/19: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko UC, TD [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 6 – Prawa osób podejrzanych lub oskarżonych do informacji dotyczących przysługujących im praw – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Rozpatrzenie sprawy w rozsądnym terminie – Ustawodawstwo krajowe przewidujące umorzenie postępowania sądowego w wypadku stwierdzenia przez sąd wady formalnej aktu oskarżenia – Przekazanie sprawy prokuratorowi w celu sporządzenia nowego aktu oskarżenia – Dopuszczalność]	14

2021/C 138/19	Sprawa C-892/19 P: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. – Camelia Manéa / CdT [Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Służba Publiczna – Członek personelu tymczasowego – Umowa na czas określony – Decyzja o nieprzedłużeniu umowy – Cofnięcie decyzji i wydanie nowej decyzji o nieprzedłużeniu umowy wywierającej skutki od dnia wydania pierwszej decyzji – Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne]	15
2021/C 138/20	Sprawa C-105/20: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 21 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Nivelles – Belgia) – UF / Partena, Assurances sociales pour travailleurs indépendants ASBL, Institut national d’assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), Union Nationale des Mutualités Libres (Partenamut) (UNMLibres) [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Postanowienie odsyłające – Brak uściśleń co do powodów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytania prejudycjalne do celów rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu głównym – Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym] .	16
2021/C 138/21	Sprawa C-455/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 23 września 2020 r. – C.M.C., T.M.M.	16
2021/C 138/22	Sprawa C-676/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Hiszpania) w dniu 11 grudnia 2020 r. – ASADE – Asociación Estatal de Entidades de Servicios de Atención a Domicilio / Consejería de Sanidad de la Diputación General de Aragón	16
2021/C 138/23	Sprawa C-3/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 4 stycznia 2021 r. – FS / Chief Appeals Officer, Social Welfare Appeals Office, Minister for Employment affairs, Minister for Social Protection	18
2021/C 138/24	Sprawa C-22/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 14 stycznia 2021 r. – SRS, AA / Minister for Justice and Equality	18
2021/C 138/25	Sprawa C-71/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 4 lutego 2021 r. – postępowanie karne przeciwko KT	19
2021/C 138/26	Sprawa C-72/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 4 lutego 2021 r. – SIA „PRODEX” / Valsts ieņēmumu dienests	20
2021/C 138/27	Sprawa C-78/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 1 lutego 2021 r. – AS „PrivatBank”, A, B, Unimain Holdings Limited / Finanšu un kapitāla tirgus komisija	20
2021/C 138/28	Sprawa C-92/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Liège (Belgia) w dniu 15 lutego 2021 r. – VW / Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil)	21
2021/C 138/29	Sprawa C-96/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bremen (Niemcy) w dniu 16 lutego 2021 r. – DM / CTS Eventim AG & Co. KGaA	22
2021/C 138/30	Sprawa C-121/21: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Republika Czeska / Rzeczpospolita Polska	23
2021/C 138/31	Sprawa C-156/21: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2021 r. – Węgry / Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej	24
2021/C 138/32	Sprawa C-157/21: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2021 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	26
2021/C 138/33	Sprawa C-761/19: Postanowienie prezesa piątej izby Trybunału z dnia 11 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Węgry	28
2021/C 138/34	Sprawa C-865/19: Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 30 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d’instance de Rennes – Francja) – Caisse de Crédit Mutuel Le Mans Pontlieue / OG	28

2021/C 138/35	Sprawa C-38/20: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Andalucía, Ceuta y Melilla – Hiszpania) – ZP / Delegación del Gobierno en Melilla	28
2021/C 138/36	Sprawa C-227/20: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska	29
2021/C 138/37	Sprawa C-335/20: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail du Brabant wallon – Belgia) – PR / Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil)	29
2021/C 138/38	Sprawa C-407/20: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 25 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien – Austria) – Österreichische Apothekerkammer / HA	29
2021/C 138/39	Sprawa C-512/20: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland – Niderlandy) – P / Swiss International Air Lines AG	29
Sąd		
2021/C 138/40	Sprawa T-238/20: Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2021 r. – Ryanair / Komisja [Pomoc państwa – Rynek transportu lotniczego w Szwecji, ze Szwecji i do Szwecji – Gwarantowane pożyczki mające na celu wsparcie przedsiębiorstw lotniczych w kontekście pandemii COVID 19 – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Tymczasowe ramy środków pomocy państwa – Środek przeznaczony na zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego – Swoboda świadczenia usług – Równość traktowania – Proporcjonalność – Kryterium posiadania koncesji wydanej przez władze szwedzkie – Brak wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej negatywnymi skutkami dla warunków wymiany handlowej i utrzymania niezakłóconej konkurencji – Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE – Ratio legis – Obowiązek uzasadnienia]	30
2021/C 138/41	Sprawa T-259/20: Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2021 r. – Ryanair / Komisja [Pomoc państwa – Francuski rynek transportu lotniczego – Moratorium dotyczące płatności podatku od lotnictwa cywilnego i opłaty solidarnościowej od biletów lotniczych, należnych miesięcznie w okresie od marca do grudnia 2020 r., w ramach pandemii COVID 19 – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych zdarzeniem nadzwyczajnym – Swoboda świadczenia usług – Równość traktowania – Kryterium posiadania koncesji wydanej przez władze francuskie – Proporcjonalność – Artykuł 107 ust. 2 lit. b) TFUE – Obowiązek uzasadnienia]	31
2021/C 138/42	Sprawa T-19/20: Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2021 r. – sprd.net / EUIPO – Shirtlabor (I love) [Skarga o stwierdzenie nieważności – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy I love – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Znak towarowy tworzony przez slogan reklamowy – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak zastosowania art. 16 ust. 1 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625 – Dopuszczalność dowodów – Artykuł 97 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Bezstronność – Artykuł 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	31
2021/C 138/43	Sprawa T-92/20: Postanowienie Sądu z dnia 11 lutego 2021 r. – Fryč / Komisja [Odpowiedzialność pozaumowna – Pomoc państwa – Rozporządzenia przewidujące wyłączenie grupowe – Program pomocy przyznanej przez czeskie władze na rzecz niektórych przedsiębiorstw – Decyzja Komisji Europejskiej zatwierdzająca wspomniany program – Skarga o stwierdzenie nieważności odrzucona jako wniesiona po terminie – Szkoda, jaka miała zostać wyrządzona przez akty Komisji lub sądów Unii – Przedawnienie – Skarga w części oczywiście niedopuszczalna – Związek przyczynowy – Skarga w części prawnie oczywiście bezzasadna]	32
2021/C 138/44	Sprawa T-176/20: Postanowienie Sądu z dnia 11 lutego 2021 r. – Sam McKnight / EUIPO – Carolina Herrera (COOL GIRL) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następcza bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	33
2021/C 138/45	Sprawa T-230/20 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 8 lutego 2021 r. – PNB Banka / EBC [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Szczególne zadania nadzorcze powierzone EBC – Decyzja w sprawie cofnięcia zezwolenia instytucji kredytowej – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	33

2021/C 138/46	Sprawa T-748/20: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2020 r. – Komisja / CEVA i in.	34
2021/C 138/47	Sprawa T-53/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – EVH / Komisja	35
2021/C 138/48	Sprawa T-55/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – Stadtwerke Leipzig / Komisja	37
2021/C 138/49	Sprawa T-56/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – TEAG / Komisja	37
2021/C 138/50	Sprawa T-58/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – GWS Stadtwerke Hameln / Komisja	38
2021/C 138/51	Sprawa T-59/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – eins energie in sachsen / Komisja .	38
2021/C 138/52	Sprawa T-60/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. –Naturstrom / Komisja	39
2021/C 138/53	Sprawa T-61/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – EnergieVerbund Dresden / Komisja	40
2021/C 138/54	Sprawa T-62/21: Skarga wniesiona w dniu w dniu 29 stycznia 2021 r. – GGEW / Komisja	40
2021/C 138/55	Sprawa T-63/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – Stadtwerke Frankfurt am Main / Komisja	41
2021/C 138/56	Sprawa T-64/21: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – Mainova / Komisja	42
2021/C 138/57	Sprawa T-65/21: Skarga wniesiona w dniu w dniu 29 stycznia 2021 r. – enercity / Komisja	42
2021/C 138/58	Sprawa T-68/21: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2021 r. – QA / Komisja	43
2021/C 138/59	Sprawa T-73/21: Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2021 r. – PIC CO / EUIPO – Haribo Ricqlès Zan (P.I.C. Co.)	44
2021/C 138/60	Sprawa T-77/21: Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2021 r. – QC / Komisja	44
2021/C 138/61	Sprawa T-88/21: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2021 r. – Paesen/ESDZ	45
2021/C 138/62	Sprawa T-93/21: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2021 r. – Creaticon / EUIPO – Paul Hartmann (SK SKINTEGRA THE RARE MOLECULE)	46
2021/C 138/63	Sprawa T-95/21: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2021 r. – Portugalia/Komisja	47
2021/C 138/64	Sprawa T-99/21: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2021 r. – Construcciones Electromecanicas Sabero / EUIPO – Magdalenas de las Heras (Heras Bareche)	48
2021/C 138/65	Sprawa T-111/21: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2021 r. – Ryanair/Komisja	49
2021/C 138/66	Sprawa T-121/21: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – Suez/Komisja	49
2021/C 138/67	Sprawa T-122/21: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – QI / Komisja	50
2021/C 138/68	Sprawa T-124/21: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – Mariani i in. / Parlament	51
2021/C 138/69	Sprawa T-549/18: Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Hexal / EMA	52
2021/C 138/70	Sprawa T-511/19: Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2021 r. – Staciwa / Komisja	52
2021/C 138/71	Sprawa T-188/20: Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Close i Cegelec / Parlament	53
2021/C 138/72	Sprawa T-507/20: Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2021 r. – Colombani / SEAE	53

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 138/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 128 z 12.4.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 110 z 29.3.2021

Dz.U. C 98 z 22.3.2021

Dz.U. C 88 z 15.3.2021

Dz.U. C 79 z 8.3.2021

Dz.U. C 72 z 1.3.2021

Dz.U. C 62 z 22.2.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

<http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Agenzia delle Dogane / Silcompa SpA

(Sprawa C-95/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 76/308/EWG – Artykuły 6, 8 i art. 12 ust. 1 – 3 – Wzajemna pomoc przy dochodzeniu niektórych roszczeń – Podatek akcyzowy wymagalny w dwóch państwach członkowskich dla tych samych transakcji – Dyrektywa 92/12/WE – Artykuły 6 i 20 – Dopuszczenie do konsumpcji wyrobów – Sfałszowanie administracyjnych dokumentów towarzyszących – Naruszenie prawa lub nieprawidłowość popełnione w trakcie przemieszczania wyrobów objętych podatkiem akcyzowym w procedurze zawieszenia podatku – Nieprawidłowe wyprowadzenie produktów z procedury zawieszenia – „Powielenie roszczenia podatkowego” dotyczącego podatku akcyzowego – Kontrola przeprowadzona przez sądy państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organ współpracujący – Oddalenie wniosku o udzielenie pomocy złożonego przez właściwe władze innego państwa członkowskiego – Warunki]

(2021/C 138/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenzia delle Dogane

Strona przeciwna: Silcompa SpA

Sentencja

Artykuł 12 ust. 3 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń odnoszących się do niektórych opłat, cel, podatków i innych środków, zmienionej dyrektywą Rady 2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r., w związku z art. 20 dyrektywy 92/12/WE z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, zmienionej dyrektywą Rady 92/108/EWG z dnia 14 grudnia 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że w ramach skargi na środki egzekucyjne podjęte w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ współpracujący, właściwy organ tego państwa członkowskiego może odmówić uwzględnienia wniosku o odzyskanie podatku akcyzowego, złożonego przez właściwe organy innego państwa członkowskiego w odniesieniu do wyrobów wyprowadzonych niezgodnie z prawem z procedury zawieszenia podatku w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/12, zmienionej dyrektywą 92/108, gdy ów wniosek jest oparty na okolicznościach dotyczących tych samych transakcji wywozu, które są już przedmiotem postępowania dotyczącego odzyskania podatku akcyzowego w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ współpracujący.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Królestwo Szwecji, Królestwo Danii, Republika Finlandii, Parlament Europejski, Europejska Agencja Chemikaliów

(Sprawa C-389/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 – Rejestracja, ocena i udzielanie zezwoleń w zakresie chemikaliów oraz ograniczenia mające zastosowanie do tych substancji – Decyzja Komisji Europejskiej zezwalająca na niektóre zastosowania żółtego sulfochromianu ołowiu i czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczanu ołowiu, substancji wymienionych w załączniku XIV do wspomnianego rozporządzenia – Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy – Przesłanki udzielenia pozwolenia – Badanie niedostępności rozwiązań alternatywnych]

(2021/C 138/03)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Lindenthal, K. Mifsud-Bonnici i G. Tolstoy, a następnie R. Lindenthal i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy, wspierani przez K. Nordlander, адвокат)

Druga strona postępowania: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: początkowo C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg, H. Eklinder i A. Falk, a następnie O. Simonsson, C. Meyer-Seitz, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson, H. Shev i H. Eklinder, pełnomocnicy), Królestwo Danii (przedstawiciele: początkowo J. Nymann-Lindegren, M.S. Wolff i P.Z.L. Ngo, a następnie J. Nymann-Lindegren i M.S. Wolff, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciel: S. Hartikainen, pełnomocnik), Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Neergaard, A. Tamás i C. Biz, pełnomocnicy), Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: początkowo M. Heikkilä, W. Broere i C. Schultheiss, następnie M. Heikkilä, W. Broere i J. Löfgren, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Punkt 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 7 marca 2019 r., Szwecja/Komisja (T 837/16, EU:T:2019:144), zostaje uchylony.
- 2) Odwołanie zostaje oddalone w pozostałym zakresie.
- 3) Skutki decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 5644 final z dnia 7 września 2016 r. zatwierdzającej niektóre zastosowania żółtego sulfochromianu ołowiu i czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczanu ołowiu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady zostają utrzymane do czasu, gdy Komisja Europejska wyda rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o udzielenie zezwolenia złożonego przez spółkę DCC Maastricht BV.
- 4) Komisja Europejska, Królestwo Szwecji, Królestwo Danii, Republika Finlandii, Parlament Europejski i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywają własne koszty związane z niniejszym postępowaniem odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Société Générale SA / Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-403/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 63 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Podatki dochodowe od osób prawnych – Dwustronne umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Opodatkowanie dywidend wypłacanych przez spółkę niebędącą rezydentem, która podlega już opodatkowaniu w innym państwie członkowskim – Limit przyznanego zaliczenia na poczet podatku – Podwójne opodatkowanie w wymiarze prawnym]

(2021/C 138/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Société Générale SA

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Sentencja

Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które w ramach systemu mającego na celu zrekompensowanie podwójnego opodatkowania dywidend otrzymanych przez spółkę podlegającą opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych w tym państwie członkowskim, w którym ma ona siedzibę, opodatkowanych przez inne państwo członkowskie, przyznają takiej spółce zaliczenie na poczet podatku ograniczone do kwoty, jaką otrzymałoby to pierwsze państwo członkowskie, gdyby same te dywidendy podlegały opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych, bez zrekompensowania w całości podatku uiszczanego w tym drugim państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu – Polska) – Gmina Wrocław / Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

(Sprawa C-604/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. a) – Artykuł 9 ust. 1 – Artykuł 13 ust. 1 i ust. 2 lit. a) – Pojęcie „dostawy towarów” – Przekształcenie prawa użytkowania wieczystego obejmującego nieruchomości w prawo pełnej własności z mocy prawa – Gmina otrzymująca opłaty z tytułu przekształcenia – Pojęcie „odszkodowania” – Pojęcie „podatnika działającego w takim charakterze” – Wyjątek – Podmioty prawa publicznego wykonujące działalność lub dokonujące transakcji jako organy władzy publicznej]

(2021/C 138/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gmina Wrocław

Strona przeciwna: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przekształcenie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo pełnej własności przewidziane w przepisach krajowych w zamian za uiszczenie opłaty stanowi dostawę towarów w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Dyrektywę 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że przy przekształceniu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo pełnej własności przewidzianym w przepisach krajowych w zamian za uiszczenie opłaty na rzecz gminy będącej właścicielem nieruchomości, co pozwala jej na uzyskanie z tego tytułu dochodu o charakterze stałym, z zastrzeżeniem weryfikacji, jakich powinien dokonać sąd odsyłający, owa gmina działa w charakterze podatnika w rozumieniu art. 9 ust. 1 owej dyrektywy, a nie jako organ władzy publicznej w rozumieniu art. 13 ust. 1 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 11.11.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. – John Dalli / Komisja Europejska

(Sprawa C-615/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Odpowiedzialność pozaumowna Unii Europejskiej – Zarzucane bezprawne działania Komisji Europejskiej i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) – Zakończenie pełnienia obowiązków przez członka Komisji – Zasady proceduralne regulujące prowadzenie dochodzeń przez OLAF – Wszczęcie dochodzenia – Prawo do bycia wysłuchanym – Komitet Nadzoru OLAF-u – Domniemanie niewinności – Ocena podnoszonej szkody]

(2021/C 138/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: John Dalli (przedstawiciele: L. Levi i S. Rodrigues, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-P. Keppenne i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) John Dalli zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii**(Sprawa C-658/19) ⁽¹⁾**

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Przetwarzanie danych osobowych – Zapobieganie przestępczości, prowadzenie postępowań przygotowawczych, wykrywanie i ściganie czynów zabronionych – Brak transpozycji i poinformowania o środkach podjętych w celu transpozycji – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty ryczałtu i okresowej kary pieniężnej]

(2021/C 138/07)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Nardi, G. von Rintelen i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: L. Aguilera Ruiz, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Królestwo Hiszpanii, nie przyjmując na dzień upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW, a tym samym nie przekazując tych przepisów Komisji Europejskiej, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 63 tej dyrektywy.
- 2) Nie przyjmując, według stanu na dzień badania okoliczności faktycznych przez Trybunał, środków niezbędnych do dokonania transpozycji przepisów dyrektywy 2016/680 do swego prawa wewnętrznego, a tym samym nie informując Komisji Europejskiej o tych środkach, Królestwo Hiszpanii trwało w swoim uchybieniu.
- 3) Na wypadek, gdyby uchybienie stwierdzone w pkt 1 utrzymywało się w dniu ogłoszenia niniejszego wyroku, Królestwo Hiszpanii zostaje zobowiązane do zapłaty na rzecz Komisji Europejskiej okresowej kary pieniężnej w wysokości 89 000 EUR dziennie, licząc od tego dnia do chwili, gdy to państwo członkowskie położy kres stwierdzonemu uchybieniu.
- 4) Królestwo Hiszpanii zapłaci na rzecz Komisji Europejskiej ryczałt w wysokości 15 000 000 EUR.
- 5) Królestwo Hiszpanii pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 6) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 21.10.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – M, A, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, T

(Sprawa C-673/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Azyl i imigracja – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuły 3, 4, 6 i 15 – Uchodźca przebywający nielegalnie na terytorium państwa członkowskiego – Zastosowanie środka detencyjnego w celu przekazania do innego państwa członkowskiego – Status uchodźcy w tym innym państwie członkowskim – Zasada non-refoulement – Brak decyzji nakazującej powrót – Zastosowanie dyrektywy 2008/115]

(2021/C 138/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M, A, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, T

Sentencja

Artykuły 3, 4, 6 i 15 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie umieściło w ośrodku detencyjnym obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na jego terytorium w celu przymusowego przekazania tego obywatela do innego państwa członkowskiego, w którym posiada on status uchodźcy, w sytuacji gdy ów obywatel odmówił zastosowania się do nałożonego na niego nakazu udania się do tego innego państwa członkowskiego, a nie istnieje możliwość wydania wobec niego decyzji nakazującej powrót.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 16.12.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 lutego 2021 r. – VodafoneZiggo Group BV / Komisja Europejska

(Sprawa C-689/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Sieci i usługi łączności elektronicznej – Dyrektywa Rady 2002/21/WE zmieniona dyrektywą 2009/140/WE – Konsolidacja rynku wewnętrznego w zakresie łączności elektronicznej – Artykuł 7 ust. 3 i 7 – Projekt środka udostępniony przez krajowy organ regulacyjny – Rynek hurtowego zapewnienia dostępu w określonej lokalizacji w Niderlandach – Wspólna znacząca pozycja rynkowa – Uwagi Komisji Europejskiej przekazane krajowemu organowi regulacyjnemu – Spoczywający na krajowym organie regulacyjnym obowiązek uwzględnienia ich w jak największym stopniu – Zakres – Artykuł 263 TFUE – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Akt zaskarżalny – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2021/C 138/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: VodafoneZiggo Group BV (przedstawiciele: W. Knibbeler, A. Pliego Selie i B.A. Verheijen, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae i G. Braun, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) VodafoneZiggo Group BV zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 4.11.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Novo Banco SA / Junta de Andalucía

(Sprawa C-712/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Swobodny przepływ kapitału – Podatki – Podatek obciążający przechowywane przez instytucje kredytowe depozyty klientów – Odliczenia podatkowe przyznane wyłącznie instytucjom mającym siedzibę lub placówki na terytorium wspólnoty autonomicznej Andaluzji – Odliczenia podatkowe przyznane wyłącznie w odniesieniu do inwestycji związanych z projektami realizowanymi na terytorium tej wspólnoty autonomicznej – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 401 – Zakaz poboru innych podatków krajowych, które mogą być uznane za podatki obrotowe – Pojęcie „podatku obrotowego” – Zasadnicze cechy charakterystyczne VAT – Brak]

(2021/C 138/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novo Banco SA

Strona przeciwna: Junta de Andalucía

Sentencja

- 1) Swobodę przedsiębiorczości ustanowioną w art. 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do odliczeń od kwoty brutto podatku obciążającego depozyty wnoszone przez klientów instytucji kredytowych, których siedziba główna lub placówki znajdują się na terytorium danego regionu państwa członkowskiego:

- stoi ona na przeszkodzie odliczeniu w wysokości 200 000 EUR od kwoty brutto tego podatku przysługującemu instytucjom kredytowym, których siedziba znajduje się na terytorium tego regionu;
- nie stoi ona na przeszkodzie odliczeniu od kwoty brutto wspomnianego podatku wynoszącemu 5 000 EUR na każdą placówkę znajdującą się na terytorium tego regionu, względnie 7 500 EUR w przypadku każdej placówki znajdującej się w gminie liczącej mniej niż 2 000 mieszkańców, chyba że odliczenie to prowadzi w rzeczywistości do nieuzasadnionej dyskryminacji ze względu na miejsce siedziby odnośnych instytucji kredytowych, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

Artykuł 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do podatku obciążającego depozyty wnoszone przez klientów instytucji kredytowych, których siedziba główna lub placówki znajdują się na terytorium danego regionu państwa członkowskiego, stoi on na przeszkodzie odliczeniom od kwoty brutto tego podatku stanowiącym równowartość kredytów, pożyczek i inwestycji przeznaczonych na projekty realizowane w tym regionie, o ile odliczenia te realizują cel o charakterze czysto ekonomicznym.

- 2) Artykuł 401 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym wprowadzającym podatek należny od instytucji kredytowych z tytułu przechowywania depozytów klientów, którego podstawa opodatkowania odpowiada średniej arytmetycznej sald kwartalnych tych depozytów i którego podatnik nie może przerzucić na osoby trzecie.

(¹) Dz.U. C 423 z 16.12.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Bartosch Airport Supply Services GmbH / Zollamt Wien

(Sprawa C-772/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Pozycje taryfowe 8701 i 8705 – Wykładnia – Ciągnik lotniskowy]

(2021/C 138/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bartosch Airport Supply Services GmbH

Druga strona postępowania: Zollamt Wien

Sentencja

Nomenklaturę scaloną, zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 2016/2012 z dnia 6 października 2016 r., należy interpretować w ten sposób, że pozycja 8705 tej nomenklatury nie obejmuje pojazdów przeznaczonych do holowania i pchania statków powietrznych, zwanych „ciągnikami lotniskowymi”, które są objęte pozycją 8701 wspomnianej nomenklatury.

(¹) Dz.U. C 27 z 27.1.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg – Austria) – BU / Markt24 GmbH

(Sprawa C-804/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja w zakresie indywidualnych umów o pracę – Przepisy sekcji 5 rozdziału II – Stosowanie – Umowa zawarta w państwie członkowskim w przedmiocie zatrudnienia przez spółkę z siedzibą w innym państwie członkowskim – Brak świadczenia pracy podczas całego okresu obowiązywania umowy – Wyłączenie stosowania krajowych przepisów jurysdykcyjnych – Artykuł 21 ust. 1 lit. b) ppkt (i) – Pojęcie „miejsca, w którym lub z którego pracownik zazwyczaj świadczy pracę” – Umowa o pracę – Miejsce wykonania umowy – Obowiązki ciążące na pracowniku wobec jego pracodawcy]

(2021/C 138/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BU

Strona pozwana: Markt24 GmbH

Sentencja

- 1) Przepisy zawarte w sekcji 5 rozdziału II rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, zatytułowanej „Jurysdykcja w zakresie indywidualnych umów o pracę”, należy interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie do powództwa wytoczonego przez pracownika mającego miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim przeciwko pracodawcy mającemu miejsce zamieszkania, względnie siedzibę, w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy umowa o pracę została wynegocjowana i zawarta w państwie członkowskim miejsca zamieszkania pracownika i przewidywała, że miejsce wykonywania pracy znajduje się w państwie członkowskim siedziby pracodawcy, nawet jeśli praca nie była świadczona z powodów, za które odpowiedzialność ponosi ten pracodawca.
- 2) Przepisy sekcji 5 rozdziału II rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu krajowych przepisów jurysdykcyjnych w odniesieniu do powództwa takiego jak to, o którym mowa w pkt 1 sentencji niniejszego wyroku, niezależnie od tego, czy owe przepisy krajowe są korzystniejsze dla pracownika.
- 3) Artykuł 21 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że powództwo, takie jak to, o którym mowa w pkt 1 sentencji niniejszego wyroku, może zostać wniesione do sądu miejsca, w którym lub z którego pracownik miał zgodnie z umową o pracę wywiązać się z zasadniczej części obowiązków ciążących na nim wobec jego pracodawcy, bez uszczerbku dla art. 7 pkt 5 rzeczzonego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Slovak Telekom a.s. / Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

(Sprawa C-857/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Artykuł 102 TFUE – Nadużycie pozycji dominującej – Podział kompetencji między Komisję Europejską a krajowe organy ochrony konkurencji – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 11 ust. 6 – Pozbawienie krajowych organów ochrony konkurencji ich kompetencji – Zasada ne bis in idem – Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2021/C 138/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Slovak Telekom a.s.

Druga strona postępowania: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] należy interpretować w ten sposób, że organy ochrony konkurencji państw członkowskich zostają pozbawione kompetencji do stosowania art. 101 i 102 TFUE wówczas, gdy Komisja Europejska wszczyna postępowanie w celu przyjęcia decyzji stwierdzającej naruszenie tych postanowień, pod warunkiem jednak, że ten formalny akt dotyczy tych samych naruszeń art. 101 i 102 TFUE, jakich miało dopuścić się to samo lub te same przedsiębiorstwa na tym samym lub tych samych rynkach produktów i tym samym lub tych samych rynkach geograficznych w tym samym lub w tych samych okresach, co naruszenia będące przedmiotem postępowania lub postępowań wszczętych wcześniej przez te organy.
- 2) Zasadę ne bis in idem ustanowioną w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że znajduje ona zastosowanie do naruszeń prawa konkurencji takich jak nadużycie pozycji dominującej w rozumieniu w art. 102 TFUE i zakazuje ona ponownego karania lub ścigania przedsiębiorstwa za antykonkurencyjne zachowanie, za które zostało ono ukarane lub za które nie ponosi ono odpowiedzialności, jak uznano we wcześniejszej, niepodlegającej zaskarżeniu decyzji. Zasada ta nie znajduje natomiast zastosowania wówczas, gdy wobec przedsiębiorstwa toczy się postępowanie i gdy zostaje ono ukarane odrębnie i niezależnie przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego i przez Komisję za naruszenia art. 102 TFUE dotyczące odrębnych rynków produktów lub odrębnych rynków geograficznych lub gdy organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego zostaje pozbawiony kompetencji na podstawie art. 11 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003.

⁽¹⁾ Dz.U. C 36 z 3.2.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Les Chirugiens-Dentistes de France i in. / Ministre des Solidarités et de la Santé, Ministre de l'Enseignement supérieur, de la Recherche et de l'Innovation, Premier ministre

(Sprawa C-940/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Uznawanie kwalifikacji zawodowych – Dyrektywa 2005/36/WE – Artykuł 4f ust. 6 – Uregulowanie krajowe – Dopuszczenie możliwości dostępu częściowego do jednego z zawodów objętych mechanizmem automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych]

(2021/C 138/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Les Chirugiens-Dentistes de France, Confédération des Syndicats médicaux français, Fédération des Syndicats pharmaceutiques de France, Syndicat des Biologistes, Syndicat des laboratoires de biologie clinique, Syndicat des Médecins libéraux, Union dentaire, Conseil national de l'Ordre des Chirugiens-Dentistes, Conseil national de l'Ordre des Masseurs-Kinésithérapeutes, Conseil national de l'Ordre des Infirmiers

Strona pozwana: Ministre des Solidarités et de la Santé, Ministre de l'Enseignement supérieur, de la Recherche et de l'Innovation, Premier ministre

Sentencja

Artykuł 4f ust. 6 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu przyznającemu możliwość dostępu częściowego do jednego z zawodów objętych mechanizmem automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych przewidzianym w przepisach rozdziału III tytułu III tej dyrektywy w zmienionym brzmieniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Luksemburg) – XI / Caisse pour l'avenir des enfants

(Sprawa C-129/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa Rady 2010/18/UE – Zmienione porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego – Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie prawa do urlopu rodzicielskiego od warunku zatrudnienia i od obowiązkowej przynależności pracownika z tego tytułu do danego systemu zabezpieczenia społecznego w dniu narodzin dziecka]

(2021/C 138/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XI

Druga strona postępowania: Caisse pour l'avenir des enfants

Sentencja

Klauzule 1.1, 1.2 i 2.1 oraz klauzulę 3.1 lit. b) Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego (zmienionego) z dnia 18 czerwca 2009 r., które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylającej dyrektywę 96/34/WE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które uzależnia przyznanie prawa do urlopu rodzicielskiego od nieprzerwanego zatrudnienia danego rodzica przez okres co najmniej dwunastu miesięcy bezpośrednio przed rozpoczęciem urlopu rodzicielskiego. Klauzule te stoją natomiast na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które uzależnia przyznanie prawa do urlopu rodzicielskiego od posiadania przez rodzica statusu pracownika w chwili narodzin lub przysposobienia dziecka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Postanowienie Trybunału dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Krakvet sp. z o.o. sp.k. / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Sprawa C-108/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 33 – Określenie miejsca transakcji podlegających opodatkowaniu – Dostawa towarów wraz z transportem – Dostawa towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rachunek – Sprzedaż za pośrednictwem strony internetowej – Umowa przewozu towarów zawarta przez nabywcę ze spółką zaproponowaną przez dostawcę]

(2021/C 138/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Krakvet sp. z o.o. sp.k.

Strona przeciwna: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Sentencja

Artykuł 33 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do towarów sprzedawanych za pośrednictwem strony internetowej przez dostawcę mającego siedzibę w jednym państwie członkowskim nabywcom znajdującym się w innym państwie członkowskim, jeżeli do celów dostarczenia tych towarów owi nabywcy, zgodnie z opcjami wysyłki oferowanymi przez tego dostawcę, wybierają spółkę proponowaną na tej stronie, z którą to spółką zawierają umowę odrębną od umowy wiążącej ich z rzeczonym dostawcą na nabycie tych towarów, należy uważać te towary za transportowane „przez dostawcę lub na jego rzecz” w rozumieniu tego art. 33, o ile ten sam dostawca odgrywa przeważającą rolę w inicjowaniu i organizowaniu zasadniczych etapów transportu tychże towarów, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego, z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności sprawy w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 172 z 20.5.2019.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 20 stycznia 2021 r. – CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA, Coopbox Eastern s.r.o. / Komisja Europejska

(Sprawa C-706/19P) ⁽¹⁾

[Odwwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek opakowań spożywczych do sprzedaży detalicznej – Odwołanie od uzasadnienia – Odwołanie oczywiście niedopuszczalne]

(2021/C 138/17)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA, Coopbox Eastern s.r.o. (przedstawiciele: początkowo S. Bariatti, E. Cucchiara i A. Cutrupi, avvocati, następnie E. Cucchiara, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Rossi i T. Vecchi, następnie P. Rossi, G. Conte i C. Sjödin, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne.
- 2) CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA et Coopbox Eastern s.r.o. zostają obciążone, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 11.11.2019.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko UC, TD

(Sprawa C-769/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 6 – Prawa osób podejrzanych lub oskarżonych do informacji dotyczących przysługujących im praw – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Rozpatrzenie sprawy w rozsądnym terminie – Ustawodawstwo krajowe przewidujące umorzenie postępowania sądowego w wypadku stwierdzenia przez sąd wady formalnej aktu oskarżenia – Przekazanie sprawy prokuratorowi w celu sporządzenia nowego aktu oskarżenia – Dopuszczalność]

(2021/C 138/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strony w postępowaniu karnym

UC, TD

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1, 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także zasadę pierwszeństwa prawa Unii oraz prawo do poszanowania godności ludzkiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które – w sytuacji gdy wniesiono akt oskarżenia dotknięty wadami, ponieważ jego treść jest niejasna, niepełna lub sprzeczna – nie umożliwia prokuratorowi w żadnym wypadku naprawienia tych wad, poprzez ich usunięcie na rozprawie wstępnej, na której stwierdzono ich istnienie, i nakłada na sąd obowiązek umorzenia postępowania sądowego oraz przekazania sprawy prokuratorowi w celu sporządzenia nowego aktu oskarżenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 27.1.2020.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. – Camelia Manéa / CdT

(Sprawa C-892/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Służba Publiczna – Członek personelu tymczasowego – Umowa na czas określony – Decyzja o nieprzedłużeniu umowy – Cofnięcie decyzji i wydanie nowej decyzji o nieprzedłużeniu umowy wywierającej skutki od dnia wydania pierwszej decyzji – Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne]

(2021/C 138/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Camelia Manéa (przedstawiciel: M.A. Lucas, avocat)

Druga strona postępowania: Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT) (przedstawiciele: M. Garnier i J. Rikkert, pełnomocnicy, wspierani przez B. Wägenbaura, avocat)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne, a w pozostałym zakresie oddalone jako oczywiście bezzasadne.
- 2) Camelia Manéa zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 21 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Nivelles – Belgia) – UF / Partena, Assurances sociales pour travailleurs indépendants ASBL, Institut national d’assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), Union Nationale des Mutualités Libres (Partenamut) (UNMLibres)

(Sprawa C-105/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Postanowienie odsyłające – Brak uściśleń co do powodów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytania prejudycjalne do celów rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu głównym – Oczywiście niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]

(2021/C 138/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Nivelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UF

Strona pozwana: Partena, Assurances sociales pour travailleurs indépendants ASBL, Institut national d’assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), Union Nationale des Mutualités Libres (Partenamut) (UNMLibres)

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Nivelles (Belgia) postanowieniem z dnia 3 lutego 2020 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 25.5.2020.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 23 września 2020 r. – C.M.C., T.M.M.

(Sprawa C-455/20)

(2021/C 138/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: C.M.C., T.M.M.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2021 r. Trybunał (szósta izba) wykreślił sprawę z rejestru.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Hiszpania) w dniu 11 grudnia 2020 r. – ASADE – Asociación Estatal de Entidades de Servicios de Atención a Domicilio / Consejería de Sanidad de la Diputación General de Aragón

(Sprawa C-676/20)

(2021/C 138/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Aragón

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ASADE – Asociación Estatal de Entidades de Servicios de Atención a Domicilio

Strona przeciwna: Consejería de Sanidad de la Diputación General de Aragón

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe, które zezwalają instytucjom zamawiającym na zawieranie partnerstwa z podmiotami prywatnymi o celu niezarobkowym – nie tylko ze stowarzyszeniami wolontariackimi – w celu świadczenia wszelkiego rodzaju usług społecznych na rzecz osób w zamian za zwrot kosztów, bez stosowania procedur przewidzianych w dyrektywie w sprawie zamówień publicznych [2014/24/UE] i niezależnie od wartości szacunkowej, w oparciu o samo tylko zakwalifikowanie wspomnianych podmiotów jako podmiotów niepodlegających zasadom dotyczącym zamówień publicznych, są zgodne z prawem Unii, a mianowicie z art. 49 TFUE⁽¹⁾ oraz art. 76 i 77 (w związku z art. 74 i załącznikiem XIV) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r.⁽²⁾?
- 2) Czy przepisy krajowe, które w odniesieniu do świadczenia usług zdrowotnych lub społecznych w interesie ogólnym pozwalają na pominięcie przepisów w dziedzinie udzielania zamówień publicznych poprzez wykorzystanie metody partnerstwa jako uzupełnienia lub zastąpienia zarządzania przy użyciu własnych środków, nie ze względu na okoliczność, że metoda ta jest najbardziej odpowiednia dla świadczenia danych usług, lecz w celu osiągnięcia określonych celów polityki społecznej, które mają wpływ na sposób świadczenia usług lub których wymaga się od podmiotu odpowiedzialnego za ich świadczenie, by mógł zostać wybrany, i to nawet gdy zastosowanie wciąż mają zasady jawności, konkurencji i przejrzystości, są zgodne z prawem Unii, a mianowicie z art. 49 TFUE oraz art. 76 i 77 (w związku z art. 74 i załącznikiem XIV) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r.?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy zastrzeżenie tej metody działania wyłącznie na rzecz podmiotów o celu niezarobkowym – nie tylko na rzecz stowarzyszeń wolontariackich – jest zgodne z prawem Unii, to znaczy z wymienionymi wyżej przepisami, a ponadto z art. 15 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym⁽³⁾, nawet przy poszanowaniu zasady przejrzystości i jawności?
- 4) Czy w świetle art. 15 ust. 2 lit. b) dyrektywy usługowej [2006/123/WE] można uznać, że przyznanie instytucjom zamawiającym uprawnienia dyskrejonalnego do korzystania z partnerstwa w celu powierzenia zarządzania usługami o charakterze społecznym i zdrowotnym podmiotom o celu niezarobkowym jest równoważne uzależnieniu dostępu do tych usług od formy prawnej? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, czy przepisy krajowe takie jak te rozpatrywane, w odniesieniu do których państwo nie powiadomiło Komisji o zawarciu w nich wymogu dotyczącego formy prawnej, są ważne w świetle art. 15 ust. 7 dyrektywy usługowej?
- 5) Na wypadek, gdyby odpowiedzi na powyższe pytania były twierdzące, czy art. 49 i 56 TFUE, art. 76 i 77 (w związku z art. 74 i załącznikiem XIV) dyrektywy w sprawie zamówień publicznych [2014/24/UE] oraz art. 15 ust. 2 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że przy dokonywaniu wyboru podmiotu o celu niezarobkowym (nie tylko stowarzyszeń wolontariackich), z którym zawarte zostanie partnerstwo dotyczące świadczenia wszelkiego rodzaju usług społecznych na rzecz osób – nie tylko usług wymienionych w art. 2 ust. 2 lit. j) wspomnianej dyrektywy – zezwalają one instytucjom zamawiającym na uwzględnienie wśród kryteriów kwalifikacji posiadania siedziby w miejscowości lub na obszarze geograficznym, gdzie świadczona będzie usługa?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 47.

⁽²⁾ Dz.U. 2014, L 94, s. 65 (w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE).

⁽³⁾ Dz.U. 2006, L 376, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 4 stycznia 2021 r. – FS / Chief Appeals Officer, Social Welfare Appeals Office, Minister for Employment affairs, Minister for Social Protection

(Sprawa C-3/21)

(2021/C 138/23)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FS

Strona pozwana: Chief Appeals Officer, Social Welfare Appeals Office, Minister for Employment Affairs, Minister for Social Protection

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „wniosku” w rozumieniu art. 81 rozporządzenia nr 883/2004⁽¹⁾ obejmuje trwający stan otrzymywania świadczenia okresowego od pierwszego państwa członkowskiego (w sytuacji gdy świadczenie jest zasadniczo należne od drugiego państwa członkowskiego) w każdym przypadku, gdy takie świadczenie jest wypłacane, nawet po złożeniu pierwotnego wniosku i wydaniu przez pierwsze państwo członkowskie pierwotnej decyzji o przyznaniu świadczenia?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy w sytuacji gdy wniosek o świadczenie z zabezpieczenia społecznego został nieprawidłowo skierowany do państwa członkowskiego pochodzenia, podczas gdy powinien być zostać skierowany do drugiego państwa członkowskiego, obowiązek drugiego państwa członkowskiego na podstawie art. 81 rozporządzenia nr 883/2004 (w szczególności obowiązek uznania wniosku złożonego w państwie członkowskim pochodzenia za dopuszczalny w drugim państwie członkowskim) należy interpretować w ten sposób, że jest on całkowicie niezależny od obowiązku podania przez wnioskodawczynię prawidłowych informacji dotyczących jej miejsca zamieszkania na mocy art. 76 ust. 4 rozporządzenia nr 883/2004, wobec czego wniosek złożony nieprawidłowo w państwie członkowskim pochodzenia musi zostać uznany za dopuszczalny przez drugie państwo członkowskie dla celów art. 81, niezależnie od braku podania przez zainteresowaną prawidłowych informacji dotyczących jej miejsca zamieszkania zgodnie z art. 76 ust. 4, w terminie na złożenie wniosku przewidzianym przez prawo drugiego państwa członkowskiego?
- 3) Czy ogólna zasada skuteczności prawa Unii skutkuje tym, że w okolicznościach takich jak w niniejszym postępowaniu (w szczególności w okolicznościach, w których obywatelka państwa Unii korzystająca z prawa do swobodnego przemieszczania się naruszyła wynikający z art. 76 ust. 4 obowiązek powiadomienia organów zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego pochodzenia o zmianie państwa zamieszkania) dostęp do uprawnień wynikających z prawa Unii staje się bezskuteczny ze względu na wymóg prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym wykonywane jest prawo do swobodnego przemieszczania się, stanowiący, że w celu uzyskania zasiłku rodzinnego z mocą wsteczną obywatel państwa Unii musi wystąpić o przyznanie takiego świadczenia w drugim państwie członkowskim w terminie dwunastu miesięcy przewidzianym przez prawo wewnętrzne tego drugiego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 14 stycznia 2021 r. – SRS, AA / Minister for Justice and Equality

(Sprawa C-22/21)

(2021/C 138/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SRS, AA

Strona przeciwna: Minister for Justice and Equality

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 3 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ wyrażenie „członek gospodarstwa domowego obywatela Unii” może zostać zdefiniowane w taki sposób, żeby miało powszechne zastosowanie w Unii, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jak brzmi ta definicja?
- 2) Jeżeli wyrażenie to nie może zostać zdefiniowane, to według jakich kryteriów sędziowie powinni oceniać dowody, aby umożliwić sądom krajowym rozstrzyganie na podstawie ustalonego wykazu czynników decydujących o tym, kto jest bądź nie jest członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii dla celów swobody przemieszczania się?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd
(Bułgaria) w dniu 4 lutego 2021 r. – postępowanie karne przeciwko KT**

(Sprawa C-71/21)

(2021/C 138/25)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

KT

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 i 3 Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią dopuszczają wydanie nowego nakazu aresztowania dla celów tego samego postępowania karnego wobec osoby, której przekazania odmówiło państwo członkowskie Unii Europejskiej na podstawie art. 1 ust. 3 wspomnianej umowy w związku z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności?
- 2) Czy art. 1 ust. 3 Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, art. 21 ust. 1 i art. 67 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także art. 6 i art. 45 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dopuszczają, by państwo członkowskie, do którego skierowano nakaz aresztowania, wydało dla celów tego samego postępowania karnego ponowne rozstrzygnięcie w przedmiocie przekazania tej samej osoby – czego odmówiło już inne państwo członkowskie Unii – jeśli poszukiwana osoba skorzystała z przysługującego jej prawa do swobodnego przemieszczania się i przemieściła się z państwa, w którym odmówiono przekazania, do państwa, do którego skierowano nowy nakaz aresztowania?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts)
(Łotwa) w dniu 4 lutego 2021 r. – SIA „PRODEX” / Valsts ieņēmumu dienests**

(Sprawa C-72/21)

(2021/C 138/26)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w pierwszej instancji i wnosząca skargę kasacyjną: SIA „PRODEX”

Druga strona postępowania w pierwszej instancji i postępowania kasacyjnego: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾, zmienionym rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1006/2011⁽²⁾ z dnia 27 września 2011 r., należy interpretować w ten sposób, że podpozycja 4418 20 Nomenklatury scalonej może obejmować futryny drzwiowe i progi jako oddzielne towary?
- 2) Czy w świetle reguły 2 lit. a) zdanie pierwsze ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej zawartych w punkcie A sekcji I części pierwszej załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej podpozycja 4418 20 Nomenklatury scalonej może obejmować również niegotowe futryny drzwiowe, płyty drzwiowe i progi, pod warunkiem że posiadają one zasadniczy charakter kompletnych i gotowych futryn drzwiowych i progów?
- 3) Czy drewniane płyty i listwy będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, których profil i dekoracyjne wykończenie obiektywnie wskazują na ich przewidywane zastosowanie do produkcji drzwi, futryn drzwiowych i progów, ale które przed montażem drzwi muszą zostać ucięte w celu dostosowania ich długości oraz w których należy wykonać otwory do mocowania, a w razie potrzeby należy wykonać otwory przeznaczone na zawiasy i zamki, powinny zostać zaklasyfikowane do podpozycji 4418 20, czy też, w zależności od charakteru konkretnych płyt lub listew, do pozycji 4411 i 4412 Nomenklatury scalonej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1987, L 256, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 2011, L 282, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa
(Łotwa) w dniu 1 lutego 2021 r. – AS „PrivatBank”, A, B, Unimain Holdings Limited / Finanšu un kapitāla tirgus komisija**

(Sprawa C-78/21)

(2021/C 138/27)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: – AS „PrivatBank”, A, B, Unimain Holdings Limited

Druga strona postępowania: Finanšu un kapitāla tirgus komisija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pożyczki pieniężne i kredyty, jak również transakcje na rachunkach bieżących i depozytowych w instytucjach finansowych (w tym w bankach), o których mowa w załączniku I do dyrektywy Rady 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie wykonania art. 67 traktatu [WE] ⁽¹⁾, mogą również zostać uznane za przepływy kapitału w rozumieniu art. 63 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- 2) Czy ograniczenie (które nie wynika bezpośrednio z ustawodawstwa państwa członkowskiego) nałożone przez właściwy organ państwa członkowskiego na określoną instytucję kredytową, zakazujące jej nawiązywania stosunków gospodarczych i zobowiązujące ją do zakończenia istniejących już stosunków gospodarczych z osobami, które nie są obywatelami Republiki Łotewskiej, stanowi środek państwa członkowskiego w rozumieniu art. 63 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i jako takie stanowi ograniczenie uznanej w tym postanowieniu zasady swobodnego przepływu kapitału między państwami członkowskimi?
- 3) Czy ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału w rozumieniu art. 63 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej jest uzasadnione celem polegającym na zapobieganiu wykorzystywaniu systemu finansowego Unii do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, określonym w art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE ⁽²⁾?
- 4) Czy wybrany przez państwo członkowskie środek – a mianowicie, nałożony na konkretną instytucję kredytową obowiązek, aby nie nawiązywała stosunków gospodarczych i zakończyła istniejące już stosunki gospodarcze z osobami, które nie są obywatelami konkretnego państwa członkowskiego (Republiki Łotewskiej) – jest odpowiedni dla osiągnięcia celu określonego w art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, w związku z czym stanowi on odstępstwo przewidziane w art. 65 ust. 1 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1988, L 178, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. 2015, L 141, s. 73.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Liège (Belgia) w dniu 15 lutego 2021 r. – VW / Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

(Sprawa C-92/21)

(2021/C 138/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VW

Strona przeciwna: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Pytania prejudycjalne

Czy środek zaskarżenia przysługujący na gruncie prawa krajowego osobie ubiegającej się o azyl, której nakazano udać się do innego państwa członkowskiego w celu rozpatrzenia złożonego przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, stanowi skuteczny środek zaskarżenia w rozumieniu art. 27 rozporządzenia Dublin III⁽¹⁾, jeżeli jego wniesienie pozbawione jest wszelkiego skutku zawieszającego i wstrzymuje wykonanie zaskarżonej decyzji jedynie w wypadku, gdy wnioskującego pozbawiono wolności w celu nieuchronnego przekazania do innego państwa członkowskiego?

Czy zapewnienie skutecznego środka zaskarżenia, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia Dublin III, należy rozumieć w ten sposób, że wymaga ono wstrzymania jedynie przymusowego wykonania decyzji o przekazaniu, do czasu rozpatrzenia skargi złożonej na tę decyzję przez zainteresowanego, czy też wymaga wstrzymania wszelkich czynności przygotowawczych zmierzających do wydalenia, takich jak przeniesienie do ośrodka przeznaczonego dla osób ubiegających się o azyl, objętych nakazem udania się do innego państwa członkowskiego w celu rozpatrzenia ich wniosku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bremen
(Niemcy) w dniu 16 lutego 2021 r. – DM / CTS Eventim AG & Co. KGaA**

(Sprawa C-96/21)

(2021/C 138/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DM

Strona pozwana: CTS Eventim AG & Co. KGaA

Pytania prejudycjalne

Czy art. 16 lit. l) dyrektywy 2011/83/UE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dla wyłączenia prawa konsumenta do odstąpienia od umowy wystarczy, że przedsiębiorca nie świadczy bezpośrednio na rzecz konsumenta usługi związanej z wypoczynkiem, lecz sprzedaje konsumentowi prawo dostępu do takiej usługi?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64; sprostowanie Dz.U. 2019, L 270, s. 126).

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Republika Czeska / Rzeczpospolita Polska**(Sprawa C-121/21)**

(2021/C 138/30)

*Język postępowania: polski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, L. Dvořáková i J. Vlácil, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rzeczpospolita Polska**Żądania strony skarżącej**

Republika Czeska wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że Rzeczpospolita Polska:
 - umożliwiając wydłużenie terminu obowiązywania koncesji na wydobywanie węgla brunatnego o 6 lat bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/92 ⁽¹⁾ w związku z art. 4 ust. 4–6, art. 5 ust. 1 i 2, art. 6, 7, 8 i 9 tej dyrektywy;
 - umożliwiając wyłączenie zainteresowanej społeczności z procedury udzielania koncesji na działalność wydobywczą uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 6 ust. 2–7, art. 7 ust. 5, art. 8, art. 9 i art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/92;
 - nadając decyzji OOS rygor natychmiastowej wykonalności uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/92;
 - nie włączając do decyzji OOS ewentualnej procedury na wypadek braku udzielenia zgody na zastosowanie w odniesieniu do wskazanych części wód odstępstw przewidzianych w art. 4 ust. 5 dyrektywy 2000/60 ⁽²⁾ uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 lit. a) pkt ii) oraz lit. b) pkt ii) dyrektywy 2000/60;
 - uniemożliwiając dopuszczenie zainteresowanej społeczności i Republiki Czeskiej do udziału w procedurze udzielenia koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 6 ust. 2–7, art. 7 ust. 1, 2 i 5 oraz art. 8 dyrektywy 2011/92;
 - nie publikując koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. i nie podając jej do wiadomości Republice Czeskiej w zrozumiałej formie uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/92;
 - uniemożliwiając wszczęcie sądowej procedury odwoławczej od koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/92;
 - nie publikując koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 7 dyrektywy 2003/4 ⁽³⁾;
 - nie udzielając kompletnych informacji związanych z procedurą udzielenia koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. uchybiła zobowiązaniom wynikającym z zasady lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 TUE;
 - nie uwzględniając w wystarczającym stopniu w koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. decyzji OOS uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2011/92;
 - nie uwzględniając w koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. w dostatecznym stopniu wszystkich warunków dotyczących środowiska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 8a ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/92;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca opiera swą skargę na zarzutach dotyczących naruszenia dyrektywy 2011/92, dyrektywy 2000/60 i dyrektywy 2003/4 oraz traktatu UE (zasada lojalnej współpracy).

1. Rzeczpospolita Polska ustanowiła w prawie krajowym przepisy, zgodnie z którymi można przedłużyć koncesję na wydobywanie węgla brunatnego o 6 lat bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i zgodnie z którymi postępowanie w sprawie udzielenia koncesji na działalność wydobywczą jest w większości przypadków niepubliczne. W ten sposób dopuściła się naruszenia dyrektywy 2011/92.
2. Rzeczpospolita Polska naruszyła dyrektywę 2011/92 ze względu na to, że nadała rygor natychmiastowej wykonalności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia polegającego na wydłużeniu okresu i rozszerzeniu działalności wydobywczej w kopalni Turów do 2044 r., efektem czego wyłączyła w przypadku tej decyzji możliwość skutecznej ochrony prawnej. Rzeczpospolita Polska naruszyła również dyrektywę 2000/60 ze względu na to, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie obejmuje w odpowiedni sposób całego okresu trwania przedsięwzięcia z punktu widzenia wpływu wydobywania na stan części wód.
3. Rzeczpospolita Polska naruszyła dyrektywę 2011/92 ze względu na to, że uniemożliwiła dopuszczenie zainteresowanej społeczności i Republiki Czeskiej do udziału w procedurze udzielenia ostatecznej koncesji na działalność wydobywczą w kopalni węgla brunatnego Turów do 2026 r., że nie opublikowała wydanej koncesji i przesłała ją Republice Czeskiej z opóźnieniem i w niekompletnej postaci, że polskie prawo stoi na przeszkodzie weryfikacji takiej koncesji przez zainteresowaną społeczność, a także ze względu na to, że w tej koncesji nie uwzględniono należycie wpływu na środowisko. W ten sposób Rzeczpospolita Polska dopuściła się też naruszenia dyrektywy 2003/4 i zasady lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 TUE.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

(²) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1; wyd. specj. 15/05, s. 275).

(³) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. 2003, L 41, s. 26; wyd. specj. 15/07, s. 375)

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2021 r. – Węgry / Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-156/21)

(2021/C 138/31)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehé, i M.M. Tátrai, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (¹).

Subsydiarnie

— stwierdzenie nieważności następujących przepisów rozporządzenia 2020/2092:

— artykuł 4 ust. 1,

— artykuł 4 ust. 2 lit. h),

- artykuł 5 ust. 2,
- artykuł 5 ust. 3 zdanie przedostatnie,
- artykuł 5 ust. zdanie ostatnie,
- artykuł 6 ust. 3 i 8

oraz

- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy – niewłaściwy charakter podstawy prawnej rozporządzenia i brak właściwej podstawy prawnej.

Artykuł 322 ust. 1 lit. a) TFUE, to jest postanowienie wskazane jako podstawa prawna zaskarżonego rozporządzenia, uprawnia prawodawcę Unii do przyjmowania zasad finansowych dotyczących wykonywania budżetu Unii; wspomniane rozporządzenie nie zawiera jednak przepisów tego rodzaju. W konsekwencji podstawa prawna rozporządzenia nie jest podstawą właściwą i jest ono pozbawione podstawy prawnej.

2. Zarzut drugi – naruszenie art. 7 TUE w związku z art. 4 ust. 1 TUE, art. 5 ust. 2 TUE, art. 13 ust. 2 TUE i art. 269 TFUE.

Procedura ustanowiona w zaskarżonym rozporządzeniu stanowi skonkretyzowanie, w szczególnym przypadku, procedury przewidzianej w art. 7 TUE, na co tenże art. 7 TUE nie zezwala. Samo utworzenie w drodze zaskarżonego rozporządzenia równoległej procedury również narusza art. 7 TUE i stanowi jego obejście. Jednocześnie procedura ustanowiona w rozporządzeniu jest sprzeczna z podziałem kompetencji określonym w art. 4 ust. 1 TUE, narusza zasadę przyznania zapisaną 5 ust. 2 TUE i zasadę równowagi instytucjonalnej zapisaną w art. 13 ust. 2 TFUE oraz narusza art. 269 TFUE z powodu kompetencji przyznanej Trybunałowi Sprawiedliwości.

3. Zarzut trzeci – naruszenie zasad ogólnych prawa Unii: pewności prawa i jasności przepisów prawnych

Podstawowe pojęcia użyte w rozporządzeniu w części nie są zdefiniowane, a w części również nie mogą być przedmiotem jednolitej definicji, i z tego powodu nie są zdadne, by uzasadniać oceny i środki, jakie mogą być dokonywane lub przyjmowane na podstawie rozporządzenia lub by umożliwić państwom członkowskim zidentyfikowanie na jego podstawie, z konieczną pewnością, czego oczekuje się od nich w odniesieniu do ich porządków prawnych lub funkcjonowania ich organów. Podobnie różne konkretne przepisy rozporządzenia, zarówno indywidualnie jak i łącznie, wiążą się z tak wysokim natężeniem braku pewności prawa w odniesieniu do stosowania rozporządzenia, że stanowią naruszenie ogólnych zasad prawa Unii: pewności prawa i jasności przepisów prawnych.

4. Zarzut czwarty, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 4 ust. 1 rozporządzenia.

Artykuł 4 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia umożliwia przyjmowanie środków nawet w wypadku zagrożenia dla budżetu Unii lub interesów finansowych Unii. W braku konkretnego wpływu lub konkretnego oddziaływania stosowanie środków, których przyjęcie jest możliwe na mocy rozporządzenia, można uznać za nieproporcjonalne. Tak więc rzeczone rozporządzenie narusza zasadę pewności prawa.

5. Zarzut piąty, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 4 ust. 2 lit. h) rozporządzenia

Artykuł 4 ust. 2 lit. h) zaskarżonego rozporządzenia pozwala również na dokonanie oceny, że zostały naruszone zasady państwa prawnego i przyjęcie środków, gdy zaistnieją inne sytuacje lub działania organów mające znaczenie dla należytego zarządzania finansami w ramach budżetu Unii lub ochrony interesów finansowych Unii; w braku precyzyjnej definicji działań i sytuacji, które mogą podlegać sankcjom, narusza zasadę pewności prawa.

6. Zarzut szósty, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 5 ust. 2 rozporządzenia

Zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia, w sytuacji gdy zostaną przyjęte środki wobec państwa członkowskiego, to znaczy zostanie ono pozbawione środków pochodzących z budżetu Unii, nie zwolni to rządu danego państwa członkowskiego z obowiązku dalszego finansowania końcowych użytkowników programów zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami. Jest to po pierwsze sprzeczne z podstawą prawną rozporządzenia, ponieważ nakłada obowiązek obciążający budżet państwa członkowskiego, a po drugie narusza przepisy prawa Unii w dziedzinie deficytu budżetowego i narusza zasadę równości państw członkowskich.

7. Zarzut siódmy, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 5 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia

Zgodnie z art. 5 ust. 3 zdanie trzecie zaskarżonego rozporządzenia przyjmowane środki powinny uwzględniać charakter, czas trwania, wagę i zakres naruszeń zasad państwa prawnego, co podważa związek między stwierdzonym naruszeniem zasad państwa prawnego, a konkretnym oddziaływaniem na budżet Unii lub na interesy finansowe Unii i w związku z tym okazuje się niezgodne z podstawą prawną rozporządzenia i z art. 7 TUE. Ponadto fakt, że środki nie są określone z należytą precyzją, stanowi naruszenie zasady pewności prawa.

8. Zarzut ósmy, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 5 ust. 3 zdanie ostatnie rozporządzenia

Zgodnie z art. 5 ust. 3 zdanie ostatnie zaskarżonego rozporządzenia przyjmowane środki są w zakresie, w jakim jest to możliwe, ukierunkowane na działania Unii, których dotyczą naruszenia zasad państwa prawnego. Nie gwarantuje to istnienia bezpośredniego związku między konkretnie stwierdzonym naruszeniem zasad państwa prawnego, a środkami, jakie należy przyjąć, a tym samym stanowi naruszenie zarówno zasady proporcjonalności, jak i – z powodu nieodpowiedniego określenia związku między konkretnie stwierdzonym naruszeniem zasad państwa prawnego, a środkami, jakie należy przyjąć – zasady pewności prawa.

9. Zarzut dziewiąty, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 6 ust. 3 i 8 rozporządzenia

Zgodnie z art. 6 ust. 3 i 8 zaskarżonego rozporządzenia Komisja, dokonując swej oceny, bierze pod uwagę stosowne informacje pochodzące z dostępnych źródeł, w tym decyzji, wniosków i zaleceń instytucji Unii, innych odpowiednich organizacji międzynarodowych oraz innych uznanych instytucji, a dokonując oceny proporcjonalności środków, które mają zostać nałożone, Komisja powinna uwzględnić te same informacje i wskazówki, co nie oznacza zdefiniowania wykorzystanych informacji z należytą precyzją. Fakt, że odniesienia i źródła wykorzystywane przez Komisję nie są odpowiednio zdefiniowane, narusza zasadę pewności prawa.

(¹) Dz.U 2020, L 433 I, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2021 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-157/21)

(2021/C 138/32)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (¹) w całości;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zarzut braku ważnej podstawy prawnej rozporządzenia 2020/2092.

Polska podnosi, że rozporządzenie wydane na podstawie art. 322 ust. 1 lit a) TFUE nie może ustanawiać przesłanek naruszenia zasad składających się na pojęcie „państwa prawnego” oraz upoważniać Komisji i Rady do stwierdzania naruszeń tych zasad przez państwa członkowskie, a w konsekwencji do przyjmowania, w aktach wykonawczych, środków ochrony budżetu Unii. Polska wykazuje ponadto, że utworzony mechanizm nie spełnia warunków, jakie powinien spełniać mechanizm warunkowości, a zatem jest mechanizmem nakładania na państwa członkowskie sankcji za nieprzestrzeganie ich traktatowych zobowiązań.

- 2) Tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Trybunał uznał kompetencję ustawodawcy Unii do przyjęcia rozporządzenia 2020/2092, zarzut niewłaściwej podstawy prawnej tego rozporządzenia.
- 3) Tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Trybunał uznał kompetencję ustawodawcy Unii do przyjęcia rozporządzenia 2020/2092, zarzut naruszenia Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.
- 4) Zarzut naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie wniosku w sprawie rozporządzenia 2020/2092.
- 5) Zarzut naruszenia art. 7 TUE.

Polska wykazuje, że rozporządzenie 2020/2092 ustanawia nowy, nieprzewidziany w traktatach mechanizm kontroli przestrzegania przez państwa członkowskie zasad państwa prawnego, a tym samym wywołuje skutki równoważne ze zmianą traktatów. Ponadto, ponieważ cel mechanizmu ustanowionego w rozporządzeniu 2020/2092 pokrywa się z celem procedury ustanowionej w art. 7 TUE, rozporządzenie 2020/2092 prowadzi do obejścia procedury ustanowionej w art. 7 TUE, podważając zasadność jej dalszego stosowania a wręcz czyniąc ją bezprzedmiotową.

- 6) Zarzut naruszenia art. 269 akapit pierwszy TFUE przez zdefiniowanie wartości „państwa prawnego” jako pojęcia prawa pierwotnego z art. 2 TUE drogą aktu prawa wtórnego, tj. drogą rozporządzenia 2020/2092.
- 7) Zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 zdanie drugie oraz art. 5 ust. 2 TUE.

Zarzut rozwija argumentację przedstawioną w zarzucie pierwszym. Polska podnosi, że ustanawiając przewidziany w rozporządzeniu 2020/2092 mechanizm kontroli przestrzegania przez państwa członkowskie zasad państwa prawnego ustawodawca Unii naruszył zasadę przyznania ustanowioną w art. 4 ust. 1 oraz w art. 5 ust. 2 TUE. Dodatkowo Polska wskazuje, że ustawodawca naruszył również ustanowiony w art. 4 ust. 2 zdanie drugie TUE obowiązek poszanowania podstawowych funkcji państwa, zwłaszcza funkcji mających na celu zapewnienie jego integralności terytorialnej, utrzymanie porządku publicznego oraz ochronę bezpieczeństwa narodowego

- 8) Zarzut naruszenia zasady równego traktowania państw członkowskich (art. 4 ust. 2 zdanie pierwsze TUE).

Polska podnosi, że przepisy rozporządzenia nie gwarantują, że stwierdzenie naruszeń zasad państwa prawnego będzie poprzedzone „dogłębną oceną jakościową”, która będzie obiektywna, bezstronna i uczciwa. Polska wskazuje ponadto, że procedura przyjęcia środków ochrony budżetu Unii w sposób bezpośredni i jednoznaczny dyskryminuje mniejsze i średnie państwa członkowskie względem państw dużych.

- 9) Zarzut naruszenia zasady pewności prawa.

Polska podnosi, że przepisy rozporządzenia 2020/2092, w szczególności ustanowione w art. 3 oraz art. 4 ust. 2 przesłanki oceny naruszenia zasad państwa prawnego, nie spełniają wymogów jasności i precyzji.

- 10) Zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE).
- 11) Zarzut nadużycia władzy poprzez ustanowienie mechanizmu, którego rzeczywistym celem nie jest ochrona budżetu Unii, lecz obejście wymogów formalnych uruchomienia procedury określonej w art. 7 TUE, jak też wymogów materialnych wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 258 TFUE.

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 2020, 433I s.1.

**Postanowienie prezesa piątej izby Trybunału z dnia 11 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska /
Węgry**

(Sprawa C-761/19) ⁽¹⁾

(2021/C 138/33)

Język postępowania: węgierski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

**Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 30 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Rennes – Francja) – Caisse
de Crédit Mutuel Le Mans Pontlieue / OG**

(Sprawa C-865/19) ⁽¹⁾

(2021/C 138/34)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia
w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Andalucía, Ceuta y Melilla –
Hiszpania) – ZP / Delegación del Gobierno en Melilla**

(Sprawa C-38/20) ⁽¹⁾

(2021/C 138/35)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-227/20) ⁽¹⁾

(2021/C 138/36)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail du Brabant wallon – Belgia) – PR / Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil)

(Sprawa C-335/20) ⁽¹⁾

(2021/C 138/37)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 21.9.2020.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 25 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien – Austria) – Österreichische Apothekerkammer / HA

(Sprawa C-407/20) ⁽¹⁾

(2021/C 138/38)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland – Niderlandy) – P / Swiss International Air Lines AG

(Sprawa C-512/20) ⁽¹⁾

(2021/C 138/39)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2021 r. – Ryanair / Komisja

(Sprawa T-238/20) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Rynek transportu lotniczego w Szwecji, ze Szwecji i do Szwecji – Gwarantowane pożyczki mające na celu wsparcie przedsiębiorstw lotniczych w kontekście pandemii COVID 19 – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Tymczasowe ramy środków pomocy państwa – Środek przeznaczony na zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego – Swoboda świadczenia usług – Równość traktowania – Proporcjonalność – Kryterium posiadania koncesji wydanej przez władze szwedzkie – Brak wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej negatywnymi skutkami dla warunków wymiany handlowej i utrzymania niezakłóconej konkurencji – Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE – Ratio legis – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 138/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F.C. Laprévote, S. Rating i I.-G. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, S. Noë i F. Tomat, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: E. de Moustier, C. Mosser, A. Daniel i P. Dodeller, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: C. Meyer-Seitz, H. Eklinder, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, H. Shev, R. Shahsavan Eriksson i J. Lundberg, pełnomocnicy).

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2020) 2366 final z dnia 11 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56812 (2020/N) – Szwecja – COVID 19: system gwarancji pożyczek dla przedsiębiorstw lotniczych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ryanair DAC zostaje obciążony własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję, w tym kosztami poniesionymi w ramach wniosku o zachowanie poufności.
- 3) Republika Francuska i Królestwo Szwecji pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2021 r. – Ryanair / Komisja(Sprawa T-259/20) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Francuski rynek transportu lotniczego – Moratorium dotyczące płatności podatku od lotnictwa cywilnego i opłaty solidarnościowej od biletów lotniczych, należnych miesięcznie w okresie od marca do grudnia 2020 r., w ramach pandemii COVID 19 – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych zdarzeniem nadzwyczajnym – Swoboda świadczenia usług – Równość traktowania – Kryterium posiadania koncesji wydanej przez władze francuskie – Proporcjonalność – Artykuł 107 ust. 2 lit. b) TFUE – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 138/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F.C. Laprèvote, S. Rating i I.-G. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, S. Noë i C. Georgieva-Kecsmar, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: E. de Moustier, C. Mosser, A. Daniel i P. Dodeller, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2020) 2097 final z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56765 (2020/N) – Francja – COVID 19 – Moratorium dotyczące płatności podatków lotniczych udzielone przedsiębiorstwom z sektora publicznego transportu lotniczego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ryanair DAC zostaje obciążony własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję, w tym kosztami poniesionymi w ramach wniosku o zachowanie poufności.
- 3) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 29.6.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2021 r. – sprd.net / EUIPO – Shirlabor (I love)(Sprawa T-19/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy I love – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Znak towarowy tworzony przez slogan reklamowy – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak zastosowania art. 16 ust. 1 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625 – Dopuszczalność dowodów – Artykuł 97 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Bezstronność – Artykuł 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2021/C 138/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: sprd.net AG (Lipsk, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Hellenbrand)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Shirtlabor GmbH (Münster, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat O. Wallscheid)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 października 2019 r. (sprawa R 5/2019-5), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Shirtlabor a sprd.net.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) sprd.net AG pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) Shirtlabor GmbH pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 11 lutego 2021 r. – Fryč / Komisja

(Sprawa T-92/20) ⁽¹⁾

[Odpowiedzialność pozaumowna – Pomoc państwa – Rozporządzenia przewidujące wyłączenie grupowe – Program pomocy przyznanej przez czeskie władze na rzecz niektórych przedsiębiorstw – Decyzja Komisji Europejskiej zatwierdzająca wspomniany program – Skarga o stwierdzenie nieważności odrzucona jako wniesiona po terminie – Szkoda, jaka miała zostać wyrządzona przez akty Komisji lub sądów Unii – Przedawnienie – Skarga w części oczywiście niedopuszczalna – Związek przyczynowy – Skarga w części prawnie oczywiście bezzasadna]

(2021/C 138/43)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Petr Fryč (Pardubice, Republika Czeska) (przedstawiciel(-e): adwokat Š. Oharková)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braga da Cruz, C. Georgieva-Kecsmar i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie zmierzające do uzyskania naprawienia szkody, jaką skarżący miał ponieść z powodu, po pierwsze, wydania rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz.U. 2008, L 214, s. 3), po drugie, przyjęcia przez Komisję decyzji z dnia 3 grudnia 2007 r. i nieopublikowania wspomnianej decyzji, po trzecie, uchybień w rozpatrywaniu przez Komisję skarg wniesionych do niej przez skarżącego w latach 2016-2018 oraz po czwarte, postanowienia z dnia 5 września 2019 r. Fryč/Komisja (C-230/19 P, niepublikowanego, EU:C:2019:685) i postanowienia z dnia 15 stycznia 2019 r., Fryč/Komisja (T-513/18, niepublikowanego, EU:T:2019:22).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.

- 2) Postępowanie w sprawie wniosku Republiki Czeskiej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Petr Fryč pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, z wyłączeniem kosztów związanych z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) Petr Fryč i Komisja Europejska ponoszą własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 11 lutego 2021 r. – Sam McKnight / EUIPO – Carolina Herrera (COOL GIRL)

(Sprawa T-176/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]

(2021/C 138/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sam McKnight Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: P. Sipos, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Carolina Herrera Ltd (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci E. Stoyanov Edisonov i I. Robledo McClymont)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 stycznia 2020 r. (sprawa R 689/2019-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między spółkami Carolina Herrera a Sam McKnight.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostaje obciążony własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez spółki Carolina Herrera Ltd i Sam McKnight Ltd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 8 lutego 2021 r. – PNB Banka / EBC

(Sprawa T-230/20 R)

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Szczególne zadania nadzorcze powierzone EBC – Decyzja w sprawie cofnięcia zezwolenia instytucji kredytowej – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]

(2021/C 138/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PNB Banka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: O. Behrends, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: F. Bonnard, V. Hümpfner i C. Hernández Saseta, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Łotwy (przedstawiciele: K. Pommere, V. Soņeca i E. Bārdiņš, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparty na art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania decyzji EBC z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia skarżącej.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2020 r. – Komisja / CEVA i in.

(Sprawa T-748/20)

(2021/C 138/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Estrada de Solà i M. Ilkova, pełnomocnicy, których wspierał adwokat E. Bouttier)

Strona pozwana: Centre d'étude et de valorisation des algues SA (CEVA) (Pleubian, Francja), SELARL TCA, w charakterze pełnomocnika sądowego w postępowaniu ochronnym dotyczącym CEVA (Saint-Brieuc, Francja) i SELARL AJIRE, w charakterze nadzorcy odpowiedzialnego za wykonanie planu ochronnego dotyczącego CEVA (Rennes, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od CEVA, reprezentowanej przez jej prezesa, zapłaty na rzecz strony skarżącej kwoty 234 491,02 EUR odpowiadającej kwocie głównej 168 220,16 EUR i kwocie 66 270,86 EUR tytułem odsetek za opóźnienie;
- obciążenie CEVA kosztami postępowania w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zasadności skargi na podstawie klauzuli arbitrażowej umowy o przyznaniu dotacji nr Q5RS-2000-31334, która stanowi w art. 5, że Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (obecnie „Sąd Unii Europejskiej”) i w przypadku odwołania Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (obecnie „Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej”) są wyłącznie właściwe do rozpoznawania wszelkich sporów między Wspólnotą (obecnie „Unią”) z jednej strony a stronami umowy z drugiej strony dotyczących ważności, stosowania lub interpretacji tej umowy.
2. Zarzut drugi dotyczący obowiązku wskazania jako pozwanych nadzorcy odpowiedzialnego za wykonanie planu ochronnego i pełnomocnika sądowego w postępowaniu ochronnym dotyczącym CEVA z uwagi na wszczęcie postępowania ochronnego w stosunku do CEVA. Strona skarżąca uważa bowiem, że ze względu na okoliczność, iż niniejsza skarga została wniesiona po przyjęciu planu ochronnego, wierzyciel musi wystąpić nie tylko przeciwko nadzorcy odpowiedzialnemu za wykonanie planu ochronnego, ale także przeciwko pełnomocnikowi sądowemu jako organom uczestniczącym w postępowaniu w zakresie sprawdzenia i ustalenia wiarygodności.

3. Zarzut trzeci dotyczący popełnionego przez CEVA oszustwa i poważnych nieprawidłowości finansowych, które zostały stwierdzone w ramach audytu. Strona skarżąca twierdzi między innymi, że sądy francuskie stwierdziły, iż oszukańcze deklaracje dotyczące liczby godzin poświęconych na różne projekty, na które CEVA otrzymała dotacje z Unii Europejskiej, stanowią naruszenie przez nią spoczywających na niej obowiązków umownych. Wynika stąd zatem obowiązek zwrotu zaliczek przyznanych przez stronę skarżącą z uwagi na mające charakter oszustwa działania, jakich dopuściła się CEVA.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – EVH / Komisja

(Sprawa T-53/21)

(2021/C 138/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: EVH GmbH [Halle (Saale), Niemcy] (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący wadliwości formalnej decyzji zatwierdzającej.
 - Połączenie M.8870, które zostało zatwierdzone przez stronę pozwaną i zostało zakwestionowane w niniejszej sprawie, zostało błędnie wyodrębnione z jednolitego całościowego połączenia E.ON SE (E.ON) i RWE AG (RWE), które rozgranicza etapy łańcucha wartości w przemyśle energetycznym. Cała transakcja była ściśle powiązana i oprócz przeniesienia spółki zależnej RWE innogy SE (innogy) do E.ON obejmowała również nabycie przez RWE aktywów wytwórczych E.ON (sprawa M.8871), które zostało oddzielnie zatwierdzone przez stronę pozwaną, oraz nabycie przez RWE 16,67 % udziałów w kapitale zakładowym E.ON, które zostało zatwierdzone przez Bundeskartellamt. Ponadto pozwana nie przeprowadziła poważnych konsultacji ze skarżącą i uzasadniła decyzję zbyt późno oraz w sposób niewystarczający.
2. Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego ustalenia przez pozwaną stanu faktycznego.
 - Określając rynek właściwy produktowe w odniesieniu do dostaw energii elektrycznej i gazu dla niemieckich gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, pozwana nie zbadała, w jaki sposób, z punktu widzenia odbiorcy, jednorodność dóbr gospodarczych, jednolitość przeznaczenia i inne ważne czynniki w dostawach dla gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych wpływają na definicję rynków produktowe. W związku z tym niesłusznie uznała ona za odrębne rynki dostaw w ramach dostaw podstawowych i w ramach zamówień specjalnych.

- Definiując rynek geograficzny pozwana nie wyjaśniła, jak w ujęciu lokalnym kształtuje się strona podaży i popytu na dostawę dla gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, a tym samym błędnie rozpoznała rzeczywistą strukturę lokalną, która jest zróżnicowana według kodów pocztowych.
 - Jeżeli chodzi o warunki rynkowe na lokalnych rynkach gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, nie określono (prawidłowo) wiązania portfeli klientów E.ON i innogy w ich ustalonych obszarach dostaw, dominującej obecności E.ON w centralnych kanałach dystrybucji Google, Verivox i Check24 oraz jej zdolności do wypierania dostawców będących podmiotami trzecimi.
 - Dochodzenia w sprawie działalności sieciowej również były niewystarczające. Dotyczy to zarówno wysokiej penetracji rynku przez E.ON w zakresie zamówień na urządzenia sieciowe, usługi i technologie informatyczne oraz jej własnej oferty usług związanych z sieciami dla podmiotów trzecich w zakresie eksploatacji sieci dystrybucyjnych, jak i konkurencji w zakresie samych sieci dystrybucyjnych (tzw. konkurencji koncesyjnej). W szczególności przyszłe konsekwencje zniknięcia innogy jako konkurenta E.ON w konkurencji koncesyjnej nie zostały przewidziane lub zostały przewidziane nieprawidłowo.
 - Działalność innowacyjna na styku sprzedaży i działalności sieciowej zdominowanej przez E.ON została przeanalizowana jedynie wybiórczo, m.in. pod kątem znaczenia pomiarów jako czynnika otwierającego drzwi dla innowacyjnych rozwiązań produktowe oraz roli E.ON w tym zakresie. W odniesieniu do szybko rozwijającego się elektromobilności uwzględniono jedynie funkcjonowanie stacji ładowania na autostradach, ale jest to tylko część rynku. Ważne tematy przyszłości, takie jak big data i innowacyjne produkty (bundle), zostały omówione w bardzo skrótowy sposób.
 - Kontrola jako całość opierała się w sposób niedopuszczalny na ustaleniach z przeszłości. Nie określono skutków na najbliższe lata (np. ze względu na zwiększony niedobór wykwalifikowanych pracowników przy rozbudowie sieci, rosnące znaczenie danych itp.).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana dokonała oczywiście błędnej oceny zgodności koncentracji z zasadami konkurencji, również z powodu braków w dochodzeniu.
- Pozwana popełniła oczywisty błąd przy definiowaniu rynku produktowe w zakresie sprzedaży na rzecz gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, nie definiując dostaw energii do gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych na podstawie dostaw podstawowych i specjalnych klientów kontraktowych jako jednego rynku.
 - Pozwana systematycznie błędnie interpretuje siłę rynkową E.ON w zakresie dostaw energii dla gospodarstw domowych i małych odbiorców instytucjonalnych, ponieważ – z uwagi na fakt, iż jest ona już niesłusznie ograniczona do dostaw w ramach umów specjalnych – błędnie zakłada rynek krajowy zamiast wielości rynków lokalnych. W ten sposób pomija się (rosnący) udział E.ON w rynku lokalnym, który w wielu przypadkach wynosi 70 % i więcej.
 - Pozwana błędnie uznaje również za nie do zaakceptowania rozległą obecność i przewagę E.ON w konkurencji o koncesje sieciowe, przy czym w szczególności negatywne skutki konkurencyjne wyeliminowania konkurencji z innogy zostały błędnie ocenione.
 - Poprzez nieprawidłowe rozróżnienie pomiędzy różnymi rynkami produktowymi w zakresie pomiarów powoduje, że siła rynkowa E.ON nie jest uznawana, co oznacza również niedocenianie szkód konkurencyjnych dla innowacyjnej działalności. To samo dotyczy obszaru elektromobilności, gdzie dostrzega się jedynie wybiórcze negatywne konsekwencje dla funkcjonowania stacji ładowania na autostradach.
 - Pozwana popełnia oczywisty błąd, nie uwzględniając antykonkurencyjnych skutków, które wynikałyby z lepszego dostępu E.ON do jeszcze większej ilości danych.
 - Strona pozwana dokonała błędnej oceny, że podział etapów łańcucha wartości w przemyśle energetycznym pomiędzy E.ON i RWE, który został uzgodniony w ramach ogólnej koncentracji, stanowi ograniczenie konkurencji niezgodne z art. 101 TFUE.

- Wreszcie minimalne warunki narzucone przez pozwaną, które ograniczają się do niszowych na rynku niemieckim segmentów energii ciepłej i stacji ładowania na autostradach, nie są odpowiednie dla usunięcia istniejących problemów w zakresie konkurencji. Nie dotyczą one rynków, na które koncentracja wywiera wpływ i nie są istotne dla ochrony konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – Stadtwerke Leipzig / Komisja

(Sprawa T-55/21)

(2021/C 138/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stadtwerke Leipzig GmbH (Lipsk, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest oparta na trzech zarzutach, które w zasadniczym zakresie są identyczne lub podobne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-53/21, EVH/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – TEAG / Komisja

(Sprawa T-56/21)

(2021/C 138/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TEAG Thüringer Energie AG (Erfurt, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);

- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest oparta na trzech zarzutach, które w zasadniczym zakresie są identyczne lub podobne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-53/21, EVH/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – GWS Stadtwerke Hameln / Komisja

(Sprawa T-58/21)

(2021/C 138/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GWS Stadtwerke Hameln GmbH (Hameln, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest oparta na trzech zarzutach, które w zasadniczym zakresie są identyczne lub podobne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-53/21, EVH/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – eins energie in sachsen / Komisja

(Sprawa T-59/21)

(2021/C 138/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: eins energie in sachsen GmbH & Co. KG (Chemnitz, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest oparta na trzech zarzutach, które w zasadniczym zakresie są identyczne lub podobne z zarzutami w sprawie T-53/21, EVH/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. –Naturstrom / Komisja

(Sprawa T-60/21)

(2021/C 138/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Naturstrom AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest oparta na trzech zarzutach, które w zasadniczym zakresie są identyczne lub podobne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-53/21, EVH/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – EnergieVerbund Dresden / Komisja**(Sprawa T-61/21)**

(2021/C 138/53)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: EnergieVerbund Dresden GmbH (Drezno, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest oparta na trzech zarzutach, które w zasadniczym zakresie są identyczne lub podobne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-53/21, EVH/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – GGEW / Komisja**(Sprawa T-62/21)**

(2021/C 138/54)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG (Bensheim, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt sprawy M.8870 i M.8871 dotyczących rozmów między pozwaną a stronami koncentracji przed i w trakcie postępowania w przedmiocie koncentracji, dotyczących oddzielnego zgłoszenia poszczególnych etapów transakcji oraz dotyczących wymiany poglądów pozwanej w postępowaniu;

- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, włącznie z powstałymi po stronie skarżącej kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest oparta na trzech zarzutach, które w zasadniczym zakresie są identyczne lub podobne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-53/21, EVH/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – Stadtwerke Frankfurt am Main / Komisja

(Sprawa T-63/21)

(2021/C 138/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stadtwerke Frankfurt am Main Holding GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt C. Schalast)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r., sprawa M.8870;
- połączenie kumulatywnie spraw w rozumieniu art. 68 (5) regulaminu postępowania przed Sądem ze skargami dotyczącymi sprawy M.8870 ze względu na ich powiązanie do celów łącznego wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji z dnia 17 września 2019 r. uznającej koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16) strona skarżąca zasadniczo podnosi jeden zarzut, a mianowicie naruszenie przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (¹). Opiera się ona przy tym na następujących argumentach:

1. Rozdział zamiaru koncentracji na trzy transakcje częściowe.

- Poprzez arbitralne rozdzielenie planowanej koncentracji pozwana naruszyła traktaty Unii Europejskiej oraz przepisy rozporządzenia w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw. W szczególności naruszyła ona przepisy proceduralne przewidziane w prawie dotyczącym kontroli koncentracji i w związku z tym nie uwzględniła lub nie uwzględniła w sposób prawidłowy okoliczności istotnych dla wydania decyzji. Należały do nich w szczególności: nieuznanie prawnego, gospodarczego i faktycznego związku całej planowanej koncentracji, błędne zakwalifikowanie transakcji jako zamiany aktywów (Asset Swap), nieuwzględnienie skutków konkurencyjnych wynikających z wynagrodzenia za zwrotny udział RWE AG w kapitale E.ON SE w wysokości 16,67 % oraz nieprawidłowa ocena skutków konkurencyjnych transakcji.

2. Błędna ocena zamiaru koncentracji oraz jej skutków na europejski rynek wewnętrzny.

- Skarżąca podnosi również, że pozwana nie przeprowadziła właściwego oddzielenia rynku. Skarżąca podnosi ponadto, że pozwana zastosowała nieprawidłowy margines uznania w odniesieniu do skutków transakcji i nieprawidłowo oceniła skutki dla konkurencji. Czyniąc to, oparła się ona również na merytorycznie błędnej podstawie faktycznej. W tym względzie pozwana wyciąga z jednej strony błędny wniosek, że koncentrację można było oceniać oddzielnie, a z drugiej strony, że nie wywołuje ona negatywnych skutków dla konkurencji w skali całej Wspólnoty.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – Mainova / Komisja

(Sprawa T-64/21)

(2021/C 138/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mainova AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt C. Schalast)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r., sprawa M.8870;
- połączenie kumulatywnie spraw w rozumieniu art. 68 (5) regulaminu postępowania przed Sądem ze skargami dotyczącymi sprawy M.8870 ze względu na ich powiązanie do celów łącznego wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na decyzję Komisji z dnia 17 września 2021 r. uznającą koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16) jest oparta na jednym zarzucie, który w zasadniczym zakresie jest identyczny lub podobny z zarzutem podniesionym w sprawie T-63/21, Stadtwerke Frankfurt am Main/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2021 r. – enercity / Komisja

(Sprawa T-65/21)

(2021/C 138/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: enercity AG (Hanower, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt C. Schalast)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 17 września 2019 r., sprawa M.8870;

- Połączenie kumulatywnie spraw w rozumieniu art. 68 (5) regulaminu postępowania przed Sądem ze skargami dotyczącymi sprawy M.8870 ze względu na ich powiązanie do celów łącznego wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na decyzję Komisji z dnia 17 września 2021 r. uznającą koncentrację E.ON/Innogy za zgodną z rynkiem wewnętrznym, sprawa M.8870 (Dz.U. 2020, C 379, s. 16) jest oparta na jednym zarzucie, który w zasadniczym zakresie jest identyczny lub podobny z zarzutem podniesionym w sprawie T-63/21, Stadtwerke Frankfurt am Main/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2021 r. – QA / Komisja

(Sprawa T-68/21)

(2021/C 138/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QA (przedstawiciel: adwokat C. Roth)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz QA kwoty 397 038,3 EUR tytułem odszkodowania za szkodę majątkową poniesioną wskutek naruszenia przez Komisję zagwarantowanych przez prawo Unii zasad proporcjonalności, dobrej administracji i prawa do obrony;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz QA kwoty 100 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek naruszenia przez Komisję zagwarantowanej przez prawo Unii zasady proporcjonalności;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, w tym kosztów niepodlegających zwrotowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, z których pierwsze trzy dotyczą szkody majątkowej, którą miała ponieść wskutek utraty obecnego i przyszłego wynagrodzenia, zaś czwarty dotyczy krzywdy, której miała doznać wskutek naruszenia jej dobrego imienia.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską zasady proporcjonalności, co stanowiło przejaw wyrządzonej jej bezprawności, z powodu której poniosła szkodę.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską prawa do obrony skarżącej, co stanowiło przejaw wyrządzonej jej bezprawności, z powodu której poniosła szkodę.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską zasady dobrej administracji, co stanowiło przejaw wyrządzonej jej bezprawności, z powodu której poniosła szkodę.
 4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską zasady proporcjonalności, co stanowiło przejaw wyrządzonej jej bezprawności, z powodu której poniosła krzywdę.
-

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2021 r. – PIC CO / EUIPO – Haribo Ricqles Zan (P.I.C. Co.)**(Sprawa T-73/21)**

(2021/C 138/59)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* PIC CO AD (Kazicene, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokatka A. Ivanova)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Haribo Ricqles Zan (Marsylia, Francja)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca w postępowaniu przed Sadem*Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „P.I.C. Co.” – unijny znak towarowy nr 15 400 138*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2020 r. w sprawie R 1847/2019-5**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2021 r. – QC / Komisja**(Sprawa T-77/21)**

(2021/C 138/60)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* QC (przedstawiciel: adwokat F. Moyse)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Skarżący wnosi do Sądu o:*

— stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej, która zapadła w dniu 8 listopada 2020 r.;

— nakazanie ponownego obliczenia uprawnień emerytalnych [QC] ze skutkiem na dzień 1 maja 2020 r. na podstawie całości rzeczywiście wpłaconych przez niego składek do hiszpańskiego systemu socjalnego;

- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty odpowiadającej różnicy pomiędzy ponownie obliczoną kwotą jego emerytury a kwotą rzeczywiście otrzymywaną przez [QC], za okres od dnia 1 maja 2020 r. do dnia wspomnianego ponownego obliczenia uprawnień emerytalnych, wraz z odsetkami ustawowymi, naliczanymi od dnia wypłaty rzeczzonej kwoty, a jeżeli nie – od dnia złożenia zażalenia, a jeżeli nie – od dnia wniesienia niniejszej skargi, z zastrzeżeniem podwyższenia tej kwoty za kolejne miesiące po styczniu 2021 r., aż do stwierdzenia nieważności zaskarżonej dorozumianej decyzji odmownej;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 25 000 EUR (dwudziestu pięciu tysięcy euro) tytułem poniesionej szkody;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 50 000 EUR (pięćdziesięciu tysięcy euro) tytułem doznanej krzywdy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 45 i 48 TFUE, które przewidują swobodny przepływ pracowników i ochronę praw socjalnych w ramach swobodnego przepływu pracowników, a konkretnie chodzi o naruszenie ochrony praw socjalnych obywatela Unii Europejskiej, który świadczył pracę na rzecz organizacji międzynarodowej, korzystając ze swobody przemieszczania się w Unii Europejskiej. Zdaniem skarżącego naruszenie to wyraża się również w naruszeniu innych norm prawa Unii Europejskiej, m.in.
 - rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1971, L 149, s. 2);
 - art. 7 i 11 ust. 2 załącznika VIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej; oraz
 - art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).
2. Zarzut drugi dotyczący żądania przez skarżącego odszkodowania za poniesioną w jego ocenie szkodę materialną i zadośćuczynienia za doznana według niego krzywdę w wyniku nieuznania jego praw emerytalnych.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2021 r. – Paesen/ESDZ

(Sprawa T-88/21)

(2021/C 138/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sandra Paesen (Beersel, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 kwietnia 2020 r. o przeniesieniu skarżącej z urzędu na stanowisko poza szczeblem kierowniczym, a pomocniczo, stwierdzenie nieważności sprawozdania z okresu próbnego, utrzymanego w mocy tą decyzją;
- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji organu powołującego z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie jej wniosku o udzielenie wsparcia, złożonego w dniu 17 stycznia 2020 r. na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego;

- w stosownym razie stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 4 listopada 2020 r. oddalającej zażalenie złożone przez skarżącą na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- naprawienie skarżącej szkody majątkowej i krzywdy, które poniosła w racji mobbingu i nieprawidłowego zachowania administracji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi w zakresie żądań stwierdzenia nieważności strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw podstawowych do dobrej administracji i prawa do bycia wysłuchanym, oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 11 decyzji Komisji w sprawie personelu kierowniczego średniego szczebla C (2008) 5028/2 oraz decyzji sekretarza generalnego ESDZ z dnia 15 listopada 2019 r. w sprawie wykonywania i delegowania uprawnień powierzonych organowi powołującemu i OUZU ADMIN (2019) 31, oraz oczywistego błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci, w dwóch częściach.
 - Część pierwsza, dotycząca naruszenia obowiązku uzasadnienia, wynikającego z art. 25 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, naruszenia art. 7 ust. 1 regulaminu pracowniczego i oczywistego błędu w ocenie.
 - Część druga, dotycząca naruszenia art. 26 regulaminu pracowniczego i oczywistego błędu w ocenie.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia godności oraz godnych warunków pracy i obowiązku dbałości oraz zakazu wszelkiego rodzaju mobbingu.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2021 r. – Creaticon / EUIPO – Paul Hartmann (SK SKINTEGRA THE RARE MOLECULE)

(Sprawa T-93/21)

(2021/C 138/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Creaticon d.o.o. (Zagrzeb, Chorwacja) (przedstawiciel: P. Krmpotić, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego SK SKINTEGRA THE RARE MOLECULE –rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 424 199

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2020 r. w sprawie R 847/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zezwolenie na rejestrację znaku towarowego nr 1 424 199 w odniesieniu do odpowiednich towarów z klasy 3;
- pomocniczo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zobowiązanie EUIPO do zwrotu kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasad równego traktowania i pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2021 r. – Portugalia/Komisja**(Sprawa T-95/21)**

(2021/C 138/63)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Republika Portugalska (Lisbona, Portugalia) (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa, M. J. Marques, L. Borrego i A. M. Soares de Freitas, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Gorjão-Henriquesa i A. Saavedrę).

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie przekazania do akt sprawy – zgodnie z żądaniami zawartymi w niniejszej skardze – dokumentów dotyczących postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności art. 1 oraz art. 4 i 6 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 4 grudnia 2020 r. C(2020)8550 final „w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz wolengo obszaru celnego Madery (ZFM) – System III”;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa, ponieważ przedmiotowy środek ma charakter ogólny, a nie selektywny i nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi, dotyczy tego, że Komisja nie wykazała, że kryterium zakłócenia konkurencji i kryterium skutków dla handlu między państwami członkowskimi zostały spełnione.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa w zakresie stosowania art. 108 TFUE i art. 21–23 rozporządzenia (UE) 2015/1589 ze względu na to, że pomoc jest pomocą istniejącą.

4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa, ponieważ system III dotyczący wolnego obszaru celnego Madery (ZFM) został wdrożony zgodnie z decyzjami Komisji z 2007 r. i 2013 r. oraz art. 107 i 108 TFUE.
5. Zarzut piąty, dotyczący błędu w zakresie podstawy faktycznej decyzji lub niedostatecznego uzasadnienia, ponieważ wymogi systemu podatkowego i nadzór nad nim sprawowany przez władze krajowe są w stanie zapewnić kontrolę systemu III dotyczącego ZFM.
6. Zarzut szósty, dotyczący błędu w zakresie podstawy faktycznej decyzji lub niedostatecznego uzasadnienia, ponieważ Republika Portugalska przeprowadziła kontrole w zakresie wymogu tworzenia/utrzymywania miejsc pracy.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa Unii. Skarżąca podnosi w szczególności naruszenie prawa do obrony, zasad pewności prawa i dobrej administracji, a także brak uzasadnienia.

**Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2021 r. – Construcciones Electromecanicas Sabero / EUIPO –
Magdalenas de las Heras (Heras Bareche)**

(Sprawa T-99/21)

(2021/C 138/64)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Construcciones Electromecanicas Sabero, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci I. Valdelomar Serrano, P. Román Maestre i D. Liern Cendrero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Magdalenas de las Heras, SA (Aranda de Duero, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Heras Bareche – zgłoszenie nr 17 979 710

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2020 r. w sprawie R 1019/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie błędnego zastosowania w zaskarżonej decyzji art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- rozstrzygnięcie sprawy poprzez przyznanie ochrony dla wszystkich towarów i usług objętych zgłoszeniem graficznego unijnego znaku towarowego nr 17 979 710 Heras Bareche dla klas 30 i 35;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym związanymi z niniejszym postępowaniem kosztami reprezentacji poniesionymi przez skarżącą.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2021 r. – Ryanair/Komisja**(Sprawa T-111/21)**

(2021/C 138/65)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F-C. Laprévote, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.55373 (2020/N) – Chorwacja – COVID-19: Odszkodowanie na rzecz Croatia Airlines ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja pozwanej naruszyła konkretne postanowienia TFUE oraz ogólne zasady prawa europejskiego, które leżą u podstaw liberalizacji transportu lotniczego w Unii od końca lat 80-tych (tj. zasady: niedyskryminacji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości ⁽²⁾).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana błędnie zastosowała art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i popełniła oczywisty błąd w ocenie w ramach kontroli proporcjonalności pomocy w stosunku do szkód spowodowanych kryzysem COVID-19.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, C 17, s. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (wersja przekształcona) (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2008, L 293, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – Suez/Komisja**(Sprawa T-121/21)**

(2021/C 138/66)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Suez (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci O. Billard, I. Simic, Y. Trifounovitch, G. Fabre, G. Vatin, D. Théophile, G. Aubron i O. Chriqui)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji ogółem kosztów postępowania w instancji;

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji C(2020) 8969 final z dnia 17 grudnia 2020 r., oddalającą jej żądanie, z jednej strony – stwierdzenia, że Veolia Environnement S.A. naruszyła art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, nabywając 29,9 % udziałów w kapitale spółki Suez bez uprzedniego uzyskania zezwolenia Komisji, a z drugiej strony – zastosowania środków tymczasowych wobec tej spółki na podstawie art. 8 ust. 5 lit. a) tego rozporządzenia, skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy braku uzasadnienia wymaganego art. 296 TFUE. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie spełniła wymogów określonych w art. 296 TFUE, wydając decyzję, której uzasadnienie nie pozwala ani jej, ani Sądowi zrozumieć powodów, które skłoniły Komisję do uznania, że automatyczne odstępstwo z art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw znajdowało zastosowanie w tej sprawie. Skarżąca zarzuca również, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 7 ust. 1 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw do nabycia 29,9 % udziałów w kapitale skarżącej jest dotknięte wewnętrzną sprzecznością. Wreszcie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja bez wystarczającego uzasadnienia odeszła od utrwalonego orzecznictwa sądów Unii dotyczącego zasady ścisłej wykładni wyjątku od skutku zawieszającego przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

Zarzut drugi, dotyczy naruszenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Skarżąca uważa w tym względzie, że Komisja naruszyła ten przepis uznając, po pierwsze, że wyjątek przewidziany w tym przepisie powinien znajdować zastosowanie do pojedynczej koncentracji planowanej przez Veolię, podczas gdy wyjątek ten był oczywiście nieistotny i w związku z tym nie miał zastosowania do tej koncentracji, a po drugie, że wszystkie czynności prawne składające się na jednolitą koncentrację powinny na podstawie tego przepisu podlegać temu samemu reżimowi prawnemu. Skarżąca uważa również, że zastosowanie przez Komisję przewidzianego w tym przepisie wyjątku dotyczącego prywatnego nabycia papierów wartościowych od jednego zbywcy stanowi kolejne naruszenie tego przepisu. Wreszcie skarżąca zarzuca Komisji, że uznała, iż Veolia spełniła warunek dotyczący niezwłocznego zgłoszenia koncentracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – QI / Komisja

(Sprawa T-122/21)

(2021/C 138/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QI (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ostatecznych sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej skarżącej za lata 2018 i 2019;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie z dnia 16 listopada 2020 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia mających zastosowanie ogólnych przepisów wykonawczych. Co się tyczy sprawozdania z oceny za rok 2018 r., skarżąca podnosi, że doszło do niezgodnej z prawem ponownej oceny świadczonej przez niej pracy na etapie odwołania. Odnosząc się do sprawozdania z oceny za rok 2019 r. skarżąca kwestionuje udział oceniającego w postępowaniu odwoławczym na wcześniejszym etapie. Wreszcie, odnosząc się do obu tych sprawozdań, skarżąca powołuje się na błąd w wykładni i stosowaniu do jej sytuacji art. 2 ust. 4 lit. a) oraz art. 4 ogólnych przepisów wykonawczych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku bezstronności i neutralności, naruszenie obowiązku wsparcia i zasady dobrej administracji, naruszenia art. 21a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz dopuszczenie się naruszenia lub nadużycia proceduralnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie, nieprawidłowej oceny okoliczności faktycznych, podniesienie nieuzasadnionych zarzutów bez związku z obiektywnymi okolicznościami faktycznymi oraz naruszenie pojęcia obowiązku lojalności.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – Mariani i in. / Parlament

(Sprawa T-124/21)

(2021/C 138/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Thierry Mariani (Paryż, Francja) i 22 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) 2020/2223 z dnia 23 grudnia 2020 r. zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 w odniesieniu do współpracy z Prokuraturą Europejską i skuteczności dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (Dz.U. 2020, L 437, s. 49), a w szczególności zmienionych nim i dodanych art. 3 ust. 11, art. 4 ust. 2 lit. a) i lit. b), art. 5 lit. a) ust. 1, art. 7 lit. b) ust. 3a, art. 9a ust. 1–4;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą jeden jedyny zarzut, dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), europejskiej konwencji praw człowieka, zasad ogólnych uznanych w orzecznictwie, protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów posłów, Regulaminu Parlamentu Europejskiego i statutu posła.

Skarżący zarzucają zaskarżonemu aktowi, że pozwala on Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) uzyskać natychmiastowy i niezapowiedziany dostęp do wszystkich informacji oraz pomieszczeń posłów i ich asystentów bez nakazu wydanego przez niezależny sąd, co jest regułą w każdym państwie demokratycznym.

Skarżący krytykują również zaskarżony akt z tego względu, że ich zdaniem pozwala on OLAF-owi uzyskać dostęp do urzędzeń prywatnych oraz wyciągów bankowych i rachunków bankowych posłów i ich asystentów.

Skarżący uważają, że takie dochodzenie, takie metody śledcze, będą mogły zostać uruchomione przez OLAF na podstawie zwykłego anonimowego doniesienia i obawiają się, że posłowie – zwłaszcza gdy należą do opozycji parlamentarnej – będą narażeni na presję, szantaż i inne formy zastraszenia na podstawie zwykłego anonimowego doniesienia, co może pozwolić zaciążyć na ich działalność parlamentarną.

Skarżący twierdzą również, że kontroler gwarancji proceduralnych nie jest bynajmniej niezależnym organem, jak ma to miejsce w przypadku sędziego śledczego w stosunku do kontrolerów będących członkami organów ścigania, jako że ten kontroler jest mianowany przez Komisję i jego środki zależą od tej instytucji. Skarżący uważają, że taki system nie zapewnia żadnej gwarancji bezstronności wobec wybranych w wyborach członków opozycji, w stosunku do których mogą być prowadzone dochodzenia OLAF-u.

Skarżący zarzucają także zaskarżonemu aktowi, że podważa ona zasady ogólne prawa Unii ustanowione w art. 7 i 8 karty, ponieważ pozwalają OLAF-owi uzyskać dostęp do informacji, które go nie dotyczą i które nie dotyczą również Parlamentu lub jakiegokolwiek innej instytucji europejskiej.

Wreszcie, skarżący uważają, że zaskarżony akt podważa zasady ogólne prawa Unii ustanowione w art. 8 i 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów posłów, gdyż zaskarżone rozporządzenie pozwala OLAF-owi naruszyć immunitet posłów, w sytuacji gdy instytucja sądownicza nie zażądała uprzednio ani, a fortiori, nie uzyskała uchylenia immunitetu parlamentarnego danych posłów i gdy w grę nie wchodzi ujęcie na gorącym uczynku. Zdaniem skarżących zaskarżone rozporządzenie umożliwia OLAF-owi, a tym samym Parlamentowi Europejskiemu, który zwróciłby się do tego urzędu z odpowiednim wnioskiem, obejście immunitetu i nietykalności posłów, aby uzyskać dostęp do danych, do których OLAF nie miałby inaczej dostępu.

Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Hexal / EMA

(Sprawa T-549/18) ⁽¹⁾

(2021/C 138/69)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby w składzie powiększonym zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 436 z 3.12.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2021 r. – Staciwa / Komisja

(Sprawa T-511/19) ⁽¹⁾

(2021/C 138/70)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 21.10.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Close i Cegelec / Parlament**(Sprawa T-188/20) ⁽¹⁾**

(2021/C 138/71)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2021 r. – Colombani / SEAE**(Sprawa T-507/20) ⁽¹⁾**

(2021/C 138/72)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 5.10.2020.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL